Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | Ἀθῆναι, 5 Μαρτίου 1938 | Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 14

ALPHONSE DAUDET

«ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΙΑ»

Πάνω ἀπ' τὴν ξύλινη κακοφτιαγμένη πόρτα ποὺ μπροστά της, σ' ἕνα μεγάλο διάστημα, ἀνακατώνονταν ἡ ἄμμος τοῦ περβολιοῦ καὶ τὰ χώματα τοῦ δρόμου, ἦταν καρφωμένη ἀπὸ πολὺν καιρὸ μιὰ πινακίδα. Ἀκίνητη δεχόταν τὶς ἀχτίδες τοῦ καλοκαιρινοῦ ἥλιου, μὰ ὁ κρύος ἄνεμος τοῦ Σεπτέμβρη τὴν κουνοῦσε καὶ τὴν βασάνιζε. «Ἡ οἰκία πωλεῖται» ἔγραφε· ὅλα ὅμως φαίνονταν ἐγκαταλελειμμένα, ξεχασμένα, τόση σιωπὴ βασίλευε τριγύρω.

Καὶ ὅμως κάποιος κατοικοῦσε κεῖ μέσα. Ὁ λιγοστὸς σταχτογάλαζος καπνός, ποὺ ὑψωνόταν ἀπ' τὴ χαμηλὴ κοκκινωπὴ καμινάδα, μαρτυροῦσε μιὰ ὕπαρξη σιωπηλὴ καὶ θλιβερὴ σὰν τὸν καπνὸ τῆς φτωχικῆς φωτιᾶς. Κι' ἔπειτα, ἀνάμεσα ἀπ' τὶς χαραμάδες τῆς γέρικης πόρτας μποροῦσε κανεὶς νὰ δῆ ἀντὶς γιὰ τὸ κενό, τὴν ἐγκατάλειψη, αὐτὴ τὴν ἐκκρεμότητα ποὺ προηγεῖται ἀπὸ μιὰ ἀναχώρηση καὶ προμηνάει τὸ πούλημα, ὁλόϊσια δρομάκια, κιόσκια καταπράσινα, ποτιστήρια δίπλα στὴ στέρνα καὶ τὰ σύνεργα τῆς κηπουρικῆς ἀκουμπισμένα στὸ σπιτάκι. Ἦταν ἕνα καινὸ χωριάτικο σπίτι, σκαρφαλωμένο στὴν ἀνηφοριά, μὲ μιὰ μικρὴ σκαλίτσα, μὲ τ' ἀνῶγι στὴ δύση καὶ τὸ ἰσόγειο μεσημβρινο. Μπροστὰ ἦταν ἕνα εἶδος σέρρας. Πλῆθος καμπανοῦλες στὰ σκαλιά, γάστρες ἀναποδογυρισμένες δῶθε κεῖθε, κι' ἄλλες φυτεμένες μὲ γεράνια. Ὅλος ὁ ἄλλος κῆπος ἔξω ἀπὸ δυὸ τρία γέρικα πλατάνια πελώρια, λουζόταν στὸν ἥλιο.

Κι' ἀνάμεσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν τάξη, ἕνα γεροντάκι μ' ἕνα ψάθινο καπέλλο τριγύριζε ὅλη μέρα στὰ δρομάκια, πότιζε πρωὶ-πρωί, καθάριζε τὰ λουλούδια, κλάδευε.

Δὲν γνώριζε κανένα στὸ χωριό. Ἡ σούστα τοῦ ψωμᾶ, ποὺ σταματοῦσε μπροστὰ σ' ὅλες τὶς πόρτες τοῦ μοναδικοῦ δρόμου τοῦ χωριοῦ, ἦταν ὁ μόνος του ἐπισκέπτης. Καμμιὰ φορὰ κάποιος περαστικός, βλέποντας τὴν πινακίδα σταματοῦσε καὶ χτύπαγε. Στὸ δεύτερο χτύπημα, ἕνας θόρυβος ἀπὸ βήματα ἀπαντοῦσε πλησιάζοντας ἀπ' τὸ βάθος τοῦ κήπου, κι' ὁ γέρος μισάνοιγε τὴν πόρτα κατσουφιασμένος:

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Πουλιέται αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Ἄ, ναί, ἀπαντοῦσε βιαστικὰ τὸ γεροντάκι, ναί, μὰ σᾶς τὸ λέω, ζητᾶνε ἀκριβά.

Καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀμπάρωνε τὴν πόρτα. Σ' ἔδιωχνε μὲ τὸ βλέμμα του ποὺ ταν ὅλο θυμὸ καὶ στεκόταν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Κοιτάξτε πῶς μὲ κουβαλεῖ μαζί της ἡ μαμμά μου... Μάρέσει κι' ἔτσι. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ κρατεῖ ἀγκαλιά...

ἐκεῖ σκοπὸς γιὰ νὰ φυλάγ τὰ λαχανικά του καὶ τὴν ὁλοκάθαρη αὐλίτσα του. Κι' οἱ ἄνθρωποι συνέχιζαν τὸ δρόμο τους κι' ἀναρωτιόντουσαν μ' ἀπορία τί εἴδους τρέλλα νάταν αὐτὴ πάλι, νὰ πουλᾶς τὸ σπίτι σου ἐνῶ θέλεις τόσο νὰ τὸ κρατήσῃς!

Ἡ λύση τοῦ αἰνίγματος μοῦ δόθηκε μονάχη της. Ἕνα πρωὶ περνώντας ἀπ' τὸ σπιτάκι ἄκουσα ζωηρὲς φιλονεικίες.

— Πρέπει νὰ τὸ πουλήσῃς, πατέρα, πρέπει νὰ τὸ πουλήσῃς. Τόχεις ὁποσχεθεῖ.

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ γέρου ἀπαντοῦσε τρέμοντας:

— Μά, παιδιά μου, δὲ θέλω κι' ἄλλο καλύτερο, νὰ τὸ πουλήσω. Ἀφοῦ ἔβαλα καὶ τὴν πινακίδα.

Κι' ἔτσι ἔμαθα πῶς τὰ παιδιά του κι' οἱ νύφες του, τίποτα μικρέμποροι στὸ Παρίσι, τὸν ἀνάγκαζαν ν' ἀποχωριστῇ τὴν ἀγαπημένη του γωνίτσα. Γιατί; Ποιὸς ξέρει. Πάντως κατάλαβαν πῶς τὸ πρᾶγμα τραβοῦσε πολὺ κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἐρχόντουσαν ταχτικὰ κάθε Κυριακὴ καὶ βασάνιζαν τὸν κακομοίρη τὸ γέρο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάμουν νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσή του. Ἐγὼ τἄκουγα ὅλα αὐτὰ ἀπ' τὸ δρόμο, μεσ' στὴν βαθειὰ κυριακάτικη ἡσυχία. Οἱ γιοι κουβέντιαζαν, μαλλώνανε παίζοντας ζάρια κι' ἡ λέξη «λεφτὰ» ἀντηχοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς στριγγὲς φωνές τους, σὰν τὸν κρότο ποὺ καναν τὰ ζάρια τους.

Τὸ βράδυ φεύγανε ὅλοι· ὁ γέρος τοὺς ξεπροβόδιζε λίγα βήματα κι' ὕστερα γύριζε γρήγορα καὶ ξανάκλειενε τὴ βαρειὰ του πόρτα, τρισευτυχισμένος ποῦχε μπροστά του μιὰ βδομάδα ἀναβολή. Γιὰ μιὰ βδομάδα τὸ σπίτι ξαναγινόταν σιωπηλό. Στὸ ἡλιόλουστο περβολάκι δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἕνα βαρὺ περπάτημα, ποὺ ἔτριζε στὴν ἄμμο ἢ τὸ ξύσιμο τῆς τσουγκράνας.

Μὰ ἀπὸ βδομάδα σὲ βδομάδα ὁ γέρος γινόταν πιὸ νευρικός, πιὸ ἀνήσυχος. Οἱ γιοι μεταχειρίζονταν ὅλα τὰ μέσα. Τοῦστελναν τὰ παιδιά, νὰ τὸν καλοπιάσουν «Νὰ δῇς, παπποῦ, ὅταν πουλήσουμε τὸ σπίτι, θἀρθῇς νὰ κάτσῃς μαζί μας. Θἄμαστε τί ὡραῖα ὅλοι μαζί!»

Κι' ὅλο κρυφομιλοῦσαν στὶς γωνιές, ὅλο σεργιάνιζαν στὰ δρομάκια του, κάνανε λογαριασμοὺς φωναχτά. Κάποτε μάλιστα ἄκουσα μιὰ ἀπ' τὶς νύφες νὰ φωνάζῃ:

— Χαρὰ στὸ καλύβι! αὐτὸ δὲν ἀξίζει μιὰ δεκάρα, οὔτε γιὰ πέταμα.

Ὁ γέρος ἄκουγε ἀμίλητος. Γι' αὐτοὺς ἤταν σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε πιὰ οὔτ' αὐτὸς οὔτε τὸ σπίτι του. Τριγυρνοῦσε σκυφτὸς καὶ δακρυσμένος κι' ἀναζητοῦσε, ἔτσι ἀπὸ συνήθεια, κανένα κλαρὶ γιὰ νὰ κλαδέψῃ, κανένα λουλούδι νὰ περιποιηθῇ. Πραγματικὰ ὅ,τι κι' ἂν τοῦλεγαν αὐτὸς ἔβρισκε πάντα τρόπο ν' ἀναβάλῃ τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ. Τὸ καλοκαῖρι, ὅταν ὡρίμαζαν τὰ ξινούτσικα μυρωμένα φροῦτα, τὰ κεράσια, τὰ φραγκοστάφυλα, ἔλεγε:

—"Ας περμένουμε τὴ σοδειά· θὰ τὸ πουλήσω ἀμέσως ὕστερα.

Μὰ ἡ συγχωμιδὴ περνοῦσε, ξεβγαίναν τὰ κεράσια, τὰ ροδάκινα ἐρχόντουσαν μὲ τὴ σειρά τους, ὕστερα τὰ σταφύλια καὶ μετὰ τὰ σταφύλια τὰ βαθυκόκκινα μέσκουλα, ποὺ τὰ μαζεύουν σχεδὸν κάτ' ἀπ' τὰ χιόνια. Κι ἔπειτα γά σου ὁ χειμώνας. Ἡ ἐξοχή, σκοτεινή, ὁ κῆπος ἀδειανός. Οὔτε διαβάτες πιά, οὔτ' ἀγοραστές. Πάνε κι' οἱ Κυριακάτικες ἐπισκέψεις τῶν παιδιῶν. Εἶχε μπροστά του τρεῖς ἀτέλειωτους μῆνες γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὴ σπορά, νὰ κλαδέψῃ τὰ δέντρα του, ἐνῶ ἡ πινακίδα ἄχρηστη στὸ δρόμο ταλαντευόταν κι' ἀναποδογυριζόταν ἀπ' τὴ βροχὴ κι' ἀπ' τὸν ἄνεμο.

Στὰ τελευταῖα, τὰ παιδιὰ μυρίστηκαν πῶς ὁ γέρος θἄκανε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ διώχνῃ τοὺς ἀγοραστὲς καὶ πῆραν τὴ μεγάλη τους ἀπόφαση. Μιὰ ἀπ' τὶς νύφες ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι. Μιὰ μικροκαμωμένη γυναίκα, ποὺ στολιζόταν ἀπ' τὸ πρωὶ κι' εἶχε αὐτὸ τὸ πρόσχαρο ὕφος μὲ τὴν ψεύτικη γλύκα, τὴν εὐγενικιὰ δουλοπρέπεια, ποῦναι τόσο συνηθισμένο πρᾶμμα στοὺς ἐμπόρους.

Ὁ δρόμος ὅλος ἤταν δικός της. Ἄνοιγε διάπλατα τὴν πόρτα, μίλαγε δυνατά, χαμογελοῦσε στοὺς περαστικοὺς σὰ νἄλεγε: «Περᾶστε... ὁρίστε... τὸ σπίτι πουλιέται». Δὲν εἶχε πιὰ ἀναβολὴ γιὰ τὸ φτωχὸ γέρο. Καμμιὰ φορά, προσπαθῶντας νὰ ξεχάσῃ τὴ νύφη του, σκάλιζε τὶς βραγιές του, τὶς φύτευε, σὰν κάτι ἑτοιμοθάνατους, ποὺ θέλουν νὰ κάνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς φόβους τους. Ἡ νύφη ὅμως διακρῶς τὸν παρακολουθοῦσε, τὸν μάλλωνε.

— Μπᾶ σὲ καλό σου. Γιὰ τὸν κόσμο κάθεσαι καὶ βασανίζεσαι;

Ὁ γέρος δὲν ἔβγαζε μιλιὰ κι' ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειά του μ' ἕνα πεῖσμα παιδιάτικο. Ν' ἀπαρνηθῇ τὸ περιβόλι του ἤταν σὰ νὰ τῶχανε κιόλα. Κι' ἔτσι τὰ δρομάκια του ἦσαν κατακάθαρα κι' οἱ τριανταφυλλιές του πάντα ποτισμένες.

Ὅμως ἀγοραστὲς δὲν φαίνονταν πουθενά. Ἤταν ἡ ἐποχὴ τοῦ πολέμου καὶ μ' ὅλο ποὺ ἡ νύφη τέντωνε τὴν πόρτα καὶ γλυκοκοίταζε κατὰ τὸ δρόμο, ἀπ' ἔξω δὲν περνοῦσαν παρὰ μετακομίσεις καὶ στὸ χτῆμα δὲν ἔμπαινε παρὰ μόνο ἡ σκόνη. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, γινόταν πιὸ στριμμένη. Ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ Παρίσι γιὰ τὶς δουλειές της. Τὴν ἄκουγα διαρκῶς ποὺ φορτωνόταν τὸν πεθερό της, ἔκανε σκηνές, χτυποῦσε τὶς πόρτες. Ὁ γέρος τὴν ἄκουγε ἀμίλητος καὶ παρηγοριόταν βλέποντας τὰ κουκιὰ του νὰ μεγαλώνουν καὶ τὴν πινακίδα πάντα στὴν ἴδια θέση: «Πωλεῖται».

Φέτος, ὅταν πῆγα στὴν ἐξοχὴ ἔκαμα μιὰ βόλτα κατὰ τὸ σπίτι. Ἀλλοίμονο! Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν ἤταν πιὰ ἐκεῖ. Στὸν τοῖχο ἤταν κολλημένες κάτι κουρελιασμένες βρώμικες ρεκλάμες. Πάει, τὸ πούλησαν. Στὴ θέσι τῆς πελώριας γκρίζας πόρτας, ἤταν μιὰ πράσινη φρεσκοβαμμένη πορτούλα, μ' ἕνα κυκλικὸ ἀέτωμα ἀπὸ πάνω κι' ἕνα μικρὸ παραθυράκι μὲ γρίλλιες, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνεται ὁ κῆπος. Στὸ μεγάλο στρογγυλὸ μετάλλινο πόμολο ποὺ εἶχαν βάλει στὴ σκαλίτσα καθρεφτίζονταν ἀνακατωμένα κοφίνια, λουλούδια, συντριβάνια, οἱ ἀλλέες σὰν ἀλυσσίδα ἀπὸ ἄνθη φανταχτερὰ καὶ δυὸ χοντρὰ παραμορφωμένα πρόσωπα: ἕνας ἄντρας κοκκινωπὸς καὶ κοιλαρᾶς, χωμένος σὲ μιὰ χωριάτικη πολυθρόνα καὶ μιὰ πελώρια γυναῖκα ποὺ πηγαινόφερνε ἕνα ποτιστῆρι στὰ χέρια.

Εἶχαν χτίσει κι' ἄλλο πάτωμα κι' εἶχαν διορθώσει τὸ φράχτη. Ὅλα γύρω μύριζαν νέφτι, μπογιές. Κάποιος ἀπὸ μέσα ἔπαιζε στὸ πιάνο μ' ὅλη τὴ δύναμή του κάτι πόλκες καὶ καντρίλλιες τῆς μόδας. Αὐτοὶ οἱ χορευτικοὶ σκοποί, τὸ πλῆθος τὰ πολύχρωμα λουλούδια, οἱ καινούργιοι χοντροὶ νοικοκυραῖοι, αὐτὴ ἡ ἄφθονη καὶ πρόστυχη εὐθυμία μοῦσφιξαν τὴν καρδιά.

Καὶ συλλογιζόμουνα τὸ φτωχὸ γεροντάκι ποὺ τριγύριζε κεῖ πέρα τόσο εὐτυχισμένο, τόσο ἤρεμο. Φανταστῆτε τον στὸ Παρίσι μὲ τὸ ψάθινο καπέλλο του, καμπουριασμένο σὰν ὅλους τοὺς παλιοὺς περιβολάρηδες, νἄχῃ στηλώσει κάπου τὰ μάτια ἀφῃρημένος, στὸ πίσω μέρος κανενὸς μικρομάγαζου, βαρυεστημένος, δειλός, δακρυσμένος, ἐνῶ ἡ νύφη του θὰ θριαμβεύῃ πίσω ἀπ' τὸ καινούργιο ταμεῖο, ποὺ στὰ συρτάρια του θ' ἀντηχοῦν ἀκόμα τὰ ἀργύρια τῆς μικρῆς κατοικίας.

Μετάφραση ΤΑΣΙΑΣ Π. ΣΚΟΠΕΤΟΥ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟ πολλὰ σχολεῖα, προπάντων ἰδιωτικά, βγαίνουν περιοδικάκια. Τὰ γράφουν οἱ μαθητὲς ἢ οἱ μαθήτριες καὶ τὰ τυπώνουν μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴν ἐπίβλεψη τῶν δασκάλων τους. Στὸν καιρό μου δὲν τὰ ξέραμε αὐτά. Ὅταν ἤμουν μαθητὴς τῆς Β' τοῦ Γυμνασίου, ἔβγαζα κι' ἐγὼ μὲ δυὸ τρεῖς συμμαθητές μου μιὰ χειρόγραφη ἐφημεριδούλα — τὴν «Ἀγάπη», ὄργανο τοῦ μαθητικοῦ Συλλόγου ποὺ εἴχαμε ἱδρύσει μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα — κι' ὁ Γυμνασιάρχης μας, ἅμα ἔπεσε στὰ χέρια του ἕνα φύλλο, μᾶς ἐπέβαλε τὴ διακοπή της, καθὼς καὶ τὴ διάλυση τοῦ Συλλόγου, λέγοντάς μας πῶς «ἀπαγορεύεται». Καὶ πραγματικῶς, ἕνα ἄρθρο τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Γυμνασίου ἔλεγε: «Ἀπαγορεύεται ἡ περαιτέρω συνεννόησις τῶν μαθητῶν πρὸς σχηματισμὸν φατρίας ἐφ' οἱωδήποτε σκοπῷ». Ὥστε κι' ἕνας Σύλλογος ἀπὸ μαθητὲς ἤταν τότε «φατρία» κι' ἔπρεπε νὰ διαλυθῇ ὡς ἀπαγορευμένος. Σήμερα, εὐτυχῶς, ἐπικρατοῦν ἄλλες ἀντιλήψεις. Οἱ μαθητικοὶ Σύλλογοι, ὄχι μόνο δὲν ἀπαγορεύουνται, ἀλλὰ κι' ἐπιβάλλουνται. Καὶ σχεδὸν πάντα εἶναι ὄργανά τους οἱ ἐφημεριδούλες ἢ τὰ περιοδικάκια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα, μὲ λογοτεχνικὰ ἔργα τῶν παιδιῶν—μικρὰ διηγήματα, ποιήματα, χρονογραφήματα, μελέτες κτλ.—μὲ σκίτσα καμωμένα ἀπὸ τὰ ἴδια—ὅσα δηλαδὴ ἔχουν καὶ καλλιτεχνικὸ ταλέντο — καὶ μὲ εἰδήσεις τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Συλλόγου (Κοινότητας). Συχνὰ λαβαίνω τέτοια ἔντυπα, ἢ δακτυλογραφημένα, ἢ πολυγραφημένα φυλλάδια, καὶ τὰ γουστάρω πολύ.

Τελευταῖα ἔπεσε στὰ χέρια μου κι' ἕνα σχολικὸ Ἡμερολογιάκι. Τὸ ἔστειλαν στὴ Διάπλασι, Διαπλασοπούλες ἀπὸ τὸν Πειραιά, καὶ μοῦ τοῦ ἔδωσε νὰ τὸ ἰδῶ. Τί ὄμορφο! Ἐπιγράφεται «**Ἡμερολόγιο τοῦ Θρανίου**»—ἔργο τοῦ Παρθεναγωγείου-Λυκείου *Ἑλληνισμοῦ* Κυριακοῦ Σταυριανοῦ, 1938» ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ καλλιτεχνικὴ κορνίζα, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἀπὸ ἐδῶ μιὰ ψηλὴ μαθήτρια ὀρθή, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα τόξο ἀπὸ κριτσίσιτικα κεφαλάκια. Πολὺ καλὸ σκίτσο. Μὰ καὶ τὸ καλύτερο ἴσως ποὺ ἔχει τὸ Ἡμερολογιάκι εἶναι τὰ σκίτσα του, καμωμένα εἴτε ἀπὸ μιά, εἴτε ἀπὸ δυὸ τρεῖς μαθήτριες μὲ ταλέντο. Σὲ κάθε μῆνα ἀφιερώνουνται δυὸ ἀντικρυστὲς σελίδες. Ἡ μιὰ ἔχει τὸ ἑορτολόγιο καὶ τὸ Σελληνοδρόμιο τοῦ μηνὸς ὅπως τὸ ἔχουν ὅλα τὰ Ἡμερολόγια. Καὶ στὴν ἄλλη ἕνα σκίτσο κι' ἕνα τετράστιχο σχετικὰ μὲ τὸ μῆνα (καὶ φυσικὰ τὸ μῆνα τῆς μαθήτριας, τὸ σχολικὸ δηλαδὴ μῆνα). Στὸν Ἰανουάριο π. χ. τὸ σκίτσο παριστάνει τὸ γέρο-Μῆνα ποὺ φτάνει φορτωμένος... βαθμούς. Κάτω βλέπεις ἐνιάρια κι' ὀχτάρια ποὺ τοῦ ἔχουν πέσει. Οἱ μαθήτριες τρέχουν νὰ τὰ πάρουν. Κι' ἀπὸ κάτω διαβάζουμε:

Νά κι' ὁ Γενάρης ἔρχεται
Μ' ἕνα σακκὶ γεμᾶτο,
Τόσοι πολλοὶ εἶναι οἱ βαθμοὶ
Ποὺ χύνουνται καὶ κάτω.

Στὸ Φεβρουάριο, οἱ μαθήτριες περιστοιχίζουν τὸν κουτσὸ Μήνα καὶ τοῦ λένε:

Ἄς πετύχουμε, Φλεβάρη,
Στὸ γραπτὸ διαγωνισμό,
Καὶ τὸ πόδι ποὺ σοῦ λείπει
Σοῦ τὸ κάνουμε χρυσό.

Τὸ σκίτσο καὶ τὸ τετράστιχο τοῦ Μάρτη εἶναι, φυσικά, πατριωτικά: ὁ μήνας τῆς Λευτεριᾶς, βλέπετε. Κι' ἀκολουθεῖ ὁ μήνας τῆς... Ψευτιᾶς. Τί χαριτωμένο σκίτσο! Οἱ καθηγηταὶ κάθουνται... στὸ θρανίο, καὶ μιὰ μαθήτρια, ὀρθή, τοὺς κάνει μάθημα:

Τὸν Ἀπρίλη στὸ σχολειό μας
Τί ἀπίστευτη ἀλλαγή:
Οἱ δασκάλοι στὸ θρανίο
Καὶ στὴν ἕδρα τὸ παιδί.

Δὲν ἔχω τόπο νἀντιγράψω κι' ἄλλα, ἐπίσης ξεφτυνα. Καὶ τελειώνω μὲ τὸ Νοέμβριο. Ἔξω βρέχει. Μέσα... μιὰ δασκάλα δέρνει τὶς μικρές. Κι' ἀπὸ κάτω:

Ὁ Νοέμβρης ὅλο βρέχει
Μιὰ ψιλὴ-ψιλὴ βροχίτσα,
Κι' ἡ δασκάλα μέσ' στὴν τάξη
Μᾶς τὶς βρέχει μὲ τὴ βίτσα.

Στὴν ἀρχὴ ὑπάρχει κι' ἕνας λογοτεχνικὸς πρόλογος. Καὶ στὸ τέλος δυὸ-τρία διηγηματάκια. Πολὺ καλὰ κι' αὐτά. Μὰ τὸ Μηνολόγιο τὸ γουστάρησα περισσότερο.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΓ'

Νά, ἐκεῖ-πέρα ἡ λιμνούλα μὲ τὰ φύκια, ὅπου μιὰ φορὰ εἶχε σώσει τὸν Πηδηχτούλη ἀπὸ πνιγμό... Νά, πιὸ κάτω, τὸ σπιτάκι τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιᾶς μὲ τὸ περιβόλι... τώρα τρέχει μὲ χαρὰ—ὤ, ξέρει πιὰ τὸ δρόμο — κι' ὁ λαγὸς τὸν ἀκολουθεῖ. Ἀλλὰ ὅταν φτάνουν ἀπέξω ἀπ' τὴν πορτούλα τοῦ περιβολιοῦ, ὁ Πηδηχτούλης στέκεται. Εἶναι φανερὸ πὼς

δὲν θέλει νὰ μπῇ μέσα. Καλύτερα νὰ γυρίσῃ στὸ δάσος του, στὴ φωλιά του. . .

Ὁ Τατὸς τὸ καταλαβαίνει. Καὶ συλλογιέται: Γιατὶ νὰ στερήσῃ τὸ ἀγαπημένο ζῶο τὴν ἐλευθερία του; Γιατὶ νὰ τὸ περιορίσῃ στὸ μικρὸ περιβόλι τῆς γιαγιᾶς καὶ νὰ τὸ πάρῃ πάλι μαζί του στὴν πόλη; Ὄχι, δὲν ἦταν καλὸ αὐτό. Κι' ἀφοῦ ἀγαποῦσε τὸ λαγό του, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο νὰ ζῇ ὅπου θέλει.

Τὸν ἄφησε λοιπόν, ἀφοῦ τὸν ξαναφίλησε, κι' ὁ Πηδηχτούλης γύρισε στὸ δάσος. Ἀλλὰ δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ βλέπουνται οἱ δυὸ φίλοι. Πότε στὸ δάσος, πότε στὰ χωράφια καὶ στὰ λιβάδια. Ἔκαναν μαζὶ τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια, κι' ὅποιος τοὺς ἔβλεπε, ἐθαύμαζε τὴ φιλία τους, τόσο σπάνια ἀνάμεσα σὲ ἄνθρωπο καὶ σὲ λαγό. Ἰδέστε τους, τί χαριτωμένοι ποὺ εἶναι κι' οἱ δυό, καθὼς προβάλλουν τὰ κεφάλια τους ἀπὸ ἕνα πελώριο λάχανο;

Τὸ φθινόπωρο, ποὺ ὁ Τοτὸς γύρισε στὴ χώρα, χωρίσθηκαν. Ἀλλ' ἀνταμώθηκαν πάλι τὸ καλοκαίρι. Καὶ πολλὰ χρόνια γινόταν αὐτό. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς γίνεται ἀκόμα. . .

(Τέλος) ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Θωμᾶ Σῶγερ, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναιδέστερη ὁμολογία ποὺ ἔχω ἀκούσει ποτέ μου καὶ μόνον ἡ βέργα μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντηση ποὺ σοῦ πρέπει. Βγάλε τὸ σακκάκι σου!

Τὸ χέρι τοῦ δασκάλου, ἀνεβοκατέβηκε τόσες φορὲς ὅσο ποὺ κουράστηκε καὶ ἀφοῦ ἔσπασε στὴ ράχη τοῦ Τὸμ σχεδὸν ὅλες τὶς βέργες. Ὕστερα δόθηκε ἡ διαταγή:

—Ἔτσι, καὶ τώρα γιὰ τιμωρία σου, πήγαινε νὰ καθήσῃς μὲ τὰ κορίτσια κι' αὐτὸ νὰ σοῦ γίνῃ γι' ἄλλη φορὰ μάθημα. Ἐμπρός, μάρς.

Μὲ χαμηλωμένο κεφάλι κάθησε ὁ Τὸμ στὴν ἄκρη τοῦ μπάγκου ἐνῶ τὸ κοριτσάκι, ἀφοῦ κούνησε περιφρονητικὰ τὸ κεφάλι, τραβήχτηκε στὴν ἄλλη ἄκρη. Τὰ ψιθυρίσματα, τὰ σπρωξίματα τῶν ἀγκώνων καὶ τὰ κλεισίματα τῶν ματιῶν ἔδιναν κι' ἔπαιρναν, μ' αὐτὰ ἄραγε ἐκαναν τὸν Τὸμ νὰ ἔχῃ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ τὰ μάτια κατεβασμένα; ὤ, ὄχι, ἦταν ἡ ἰδέα πὼς θὰ πήγαινε νὰ καθήσῃ κοντὰ στὶς ξανθὲς πλεξοῦδες ποὺ τὸν ἔκανε τόσο ντροπαλό. Ἐκάθησε προσεκτικὰ στὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ θρανίου, ἐνῶ τὸ κοριτσάκι ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ κοντά του μὲ μιὰ περιφρονητικὴ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ. Τὰ σκουντήματα, τὰ μουρμουρητὰ καὶ τὰ συνθηματατικὰ κλεισίματα τῶν ματιῶν ἐξακολούθησαν γιὰ λίγο ἀκόμη, μὰ ὁ Τὸμ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἔδινε καμμιὰ προσοχή. Καθόταν ἥσυχος, μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους ἀπάνω στὸ θρανίο καὶ ἔκανε πὼς μελετοῦσε τὸ βιβλίο του. Σιγὰ σιγὰ τὰ παιδιὰ ἔπαψαν πιὰ νὰ τὸν προσέχουν καὶ τὸ συνειθισμένο βούισμα τοῦ σχολείου ἀπλώθηκε ξανὰ στὴν τάξη. Ὁ Τὸμ ἄρχισε τώρα νὰ ρίχνῃ κρυφὲς ματιὲς δίπλα του. Ἐκείνη τὸ πρόσεξε, στραβομουτσούνιασε καὶ τοῦ ἔστριψε τὴν πλάτη της. Ὅταν σιγὰ-σιγὰ βρέθηκε καθισμένη ὅπως ἦταν πρῶτα, εἶδε βαλμένο μπροστά της ἕνα ροδάκινο. Τἄσπρωξε μακρυά της μὰ ὁ Τὸμ μ' εὐγένεια τῆς τὸ ξανάβαλε πάλι μπρός της.

Τὸ ξανάσπρωξε πάλι αὐτὴ ἀλλὰ ὄχι τόσο ἀπότομα. Δίχως νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή του ὁ Τὸμ γιὰ τρίτη φορὰ τὸ ἔβαλε μπροστά της καὶ τότε ἐκείνη τὸ ἄφησε ἐκεῖ ποὺ ἦταν. Ὁ Τὸμ ὀρνιθοσκάλισε ἐπάνω στὴν πλάκα του: «Πάρτο, σὲ παρακαλῶ· ἔχω κι' ἄλλα».

Τὸ κοριτσάκι μὲ μιὰ λοξὴ ματιὰ ἐδιάβασε τὰ λόγια αὐτὰ ἀλλὰ δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι της. Ὁ Τὸμ τότε ἄρχισε νὰ ζωγράφισῃ κάτι ἐπάνω στὴν πλάκα του, ποὺ τὸ σκέπαζε προφυλακτικὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Γιὰ ἕνα διάστημα ἐκείνη δὲν ἔδινε προσοχή, σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ γυναικεία περιέργειά της ἄρχισε νὰ δείχνεται μὲ διάφορα συμπτώματα μόλις ἀντιληπτά. Ὁ Τὸμ ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειά του καὶ φαινομενικὰ ἦταν ἐντελῶς βυθισμένος σ' αὐτήν, ἐνῶ τὸ κοριτσάκι δοκίμαζε μὲ κάθε τρόπο νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὴ ζωγραφιά, μὰ χωρὶς νὰ τὴν καταλάβῃ ἐκεῖνος. Ὁ Τὸμ ὅμως ἔκανε πὼς οὔτε τὴν πρόσεχε καθόλου. Στὸ τέλος ἡ μικρούλα δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῇ καὶ ψιθύρισε κομπιάζοντας:

— Δεῖξε μου καὶ μένα!

Παρευθὺς ὁ Τὸμ ἀποκάλυψε τὸ ἀξιοθρήνητο ὁμοίωμα ἑνὸς σπιτιοῦ μὲ στέγη θεόστραβη καὶ μιὰ καμινάδα στὴν κορφή, ἀπ' ὅπου ἔβγαινε ὁ καπνὸς σὲ σχῆμα μιᾶς μακρυᾶς στριφογυριστῆς γραμμῆς. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοριτσιοῦ ἔγινε τώρα ἀκόμη ζωηρότερο καὶ ξεχνώντας ὅλα γύρω της, ἀφοσιώθηκε στὸ νὰ κοιτάζῃ τὸ πῶς θ' ἀποτελείωνε ὁ ζωγράφος τ' ἀριστούργημά του. Ὅταν ἦταν πιὰ ἕτοιμο τὸ κοίταξε γεμάτη θαυμασμὸ καὶ εἶπε:

—Ἄχ, τί ὡραῖο ποὺ εἶναι! Ζωγράφισε τώρα κι' ἕναν ἄνθρωπο.

Ὁ καλλιτέχνης ἀδίστακτα ἔστησε μπροστὰ στὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ ἕναν ἄνθρωπο ψηλὸ σὰν κατάρτι καραβιοῦ, ποὺ ἕνα βῆμα νἄκανε μποροῦσε εὐκολώτατα νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὰ ἡ μικρὴ δὲν ἦταν δύσκολη. Τὸ μεγαθήριο ποὺ εἶχε ζωγραφίσει ὁ Τὸμ τὴν ἐκανοποίησε ἀπόλυτα καὶ ψιθύρισε:

—Τί ὄμορφος ἄνθρωπος! Κάνε με καὶ μένα τώρα νὰ ἔρχουμαι στὸ σπίτι.

Ὁ Τὸμ ἐτράβηξε μιὰ ἐλλειψοειδῆ γραμμή, ἐπάνω σ' αὐτὴν ἐκάθησε μιὰ ὁλοστρόγγυλη παυσέληνο καὶ πρόσθεσε τέσσερες γραμμὲς λεπτὲς σὰν σπάγγους ποὺ παράσταιναν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ζωγράφισε καὶ πέντε ὀρθάνοιχτα δάχτυλα καὶ τὰ ὤπλισε μὲ μιὰ δεντάλια. Τὸ μοντέλλο ἐνθουσιάστηκε:

—Ἄχ, ἔξοχο εἶναι! Νὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ ζωγραφίζω ἔτσι ὡραῖα!

— Εὔκολο πρᾶγμα, ψιθύρισε ὁ Τόμ. Νὰ σὲ μάθω ἐγώ.

—Ἀλήθεια; πότε;

— Τὸ μεσημέρι, σὰ σχολάσουμε. Πᾶς στὸ σπίτι γιὰ φαΐ;

—Ἂν θέλῃς μένω ἐδῶ.

—Ὡραῖα. Καὶ πῶς σὲ λένε;

— Μπέκυ Θάτσερ. Καὶ σένα; Ἄ, ξέρω, Θωμᾶ Σῶγερ.

—Ἔτσι μὲ λένε μόνον ὅταν εἶναι νὰ φάω ξύλο. Ἀλλοιῶς μὲ φωνάζουν Τόμ. Ἔτσι νὰ μὲ φωνάζῃς καὶ σύ, ἔ;

— Ναί.

Τώρα ἄρχισε ὁ Τὸμ νὰ σκαλίζῃ κάτι ἐπάνω στὴν πλάκα, σκεπάζοντάς το πάλι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Τούτη τὴ φορὰ ὅμως ἡ μικρούλα δὲν ἦταν ντροπαλὴ καὶ ζήτησε ἀμέσως νὰ τὸ ἰδῇ. Μὰ ὁ Τὸμ εἶπε:

—Ὤ, δὲν εἶναι τίποτε.

— Πῶς δὲν εἶναι.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἰδῇς ἐσύ!

— Σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ τὸ ἰδῶ.

— Θὰ τὸ μαρτυρήσῃς.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσω, νὰ μὴ χαρῶ!

— Σὲ κανένα δὲν θὰ τὸ πῇς; Ποτὲ στὴ ζωή σου;

—Ὄχι, ποτὲ στὴ ζωή μου! Δεῖξε μου το τώρα.

—Ἄχ, καλύτερα εἶναι νὰ μὴν τὸ ἰδῇς.

—Ἀφοῦ λοιπὸν κάνεις ἔτσι, κι' ἐγὼ λοιπὸν θὰ τὸ ἰδῶ μοναχή μου.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἄπλωσε τὸ χέρι της, κι' ἔγινε μιὰ μικρὴ πάλη μεταξὺ τῶν δυό τους. Ὁ Τὸμ ἔκανε σὰν νὰ ἀντιστεκόταν στ' ἀλήθεια μ' ἄφηνε τὸ χέρι του σιγὰ-σιγὰ νὰ γλυστράῃ, ὥσπου φάνηκε μιὰ καρδιὰ ζωγραφισμένη καὶ μέσα σ' αὐτὴν οἱ λέξεις «Μπέκυ-Τόμ».

— Παλιόπαιδο! ἔκανε ἐκείνη καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ μὲ τὸ χέρι, ἔγινε κατακόκκινη, μὰ δὲν φαινόταν καὶ τόσο πολὺ θυμωμένη.

Τὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ στιγμὴ ὁ Τὸμ ἔνοιωσε νὰ τοῦ σφίγγουν τ' αὐτὶ καὶ νὰ τοῦ τὸ τραβοῦν σταθερὰ γιὰ νὰ τὸν σηκώσουν. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σύρθηκε ἀπὸ μέσα ἀπ' ὅλη τὴν τάξη ὥς τὸ δικό του τὸ θρανίο, ἐνῶ γύρω του οἱ ἄλλοι ξεσποῦσαν σὲ γέλια καὶ κοροϊδίες. Γιὰ μερικὲς τρομερὲς στιγμὲς ὁ δάσκαλος στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σιωπηλὸς σὰν ἡ προσωποποιημένη κατάκριση, ὕστερα, χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξη, γύρισε πίσω στὴν ἕδρα του. Τοῦ Τὸμ ὅμως, μόλο ποὺ τοῦ ἔκαιγε τ' αὐτί του, ἡ καρδιά του χόρευε ἀπὸ ἀγαλλίαση.

«—Ἄφησέ με νὰ τὸ ἰδῶ!—Ὄχι δὲν εἶναι ἀνάγκη.»
(Σελ. 120, στ. γ')

Ὅταν ἔγινε πάλι κάποια ἡσυχία στὴν τάξη, ὁ Τὸμ προσπάθησε πιὸ εὐσυνείδητα νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη του τὴν προσοχὴ στὸ μάθημα, μὰ ἡ σκοτούρα του ἦταν πολὺ μεγάλη. Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά του νὰ πῇ ἀνάγνωση κάπως τὰ κουτσοκατάφερε· ὕστερα στὴ γεωγραφία τὶς λίμνες τὶς ἔκανε βουνά, τὰ βουνὰ ποτάμια, τὰ ποτάμια ἠπείρους κι' ἔτσι ξανάφερε τὸ χάος τῆς δημιουργίας. Στὴν ὀρθογραφία ἔπεσε ἔξω σὲ πολλὲς λέξεις, ὥσπου τὸν ἔστησαν ὀρθὸ στὴ γωνιὰ καὶ τοῦ κρέμασαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ τενεκεδένιο μετάλλιο τῶν ἀμελῶν ποὺ σπάνια τὸ ἀποχωριζόταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ὅσο πιὸ ἐπίμονα προσπαθοῦσε ὁ Τὸμ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του στὸ βιβλίο, τόσο ἐκεῖνες ἔκαναν φτερὰ καὶ πετοῦσαν μακρυά του. Στὸ τέλος ἀναστενάζοντας καὶ χασμουριώντας παραιτήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Σήμερα δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ γίνῃ μεσημέρι, φαίνεται. Οὔτε ἕνα φύλλο δὲν σειόταν, δὲν ἔπνεε οὔτε τὸ πιὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι. Ἦταν ἡ πιὸ νυστακτικὴ ἡμέρα. Τὸ ἀποκοιμιστικὸ μουρμούρισμα τῶν εἰκοσιπέντε μαθητῶν ποὺ μελετοῦσαν τὸ μάθημα τους ἐνάρκωνε τὴν ψυχή του μὲ τὴν ἴδια νάρκη ποὺ φέρνει τὸ βούισμα ἀπὸ τὶς μέλισσες. Πέρα μακρυὰ φαίνονταν οἱ δασωμένοι λόφοι μὲ τὶς πράσινες πλαγιές τους, ποὺ ἡ ζέστη τῆς ἡμέρας τὶς ἔκρυβε πίσω ἀπὸ μιὰ πυρωμένη καταχνιά. Κάνα δυὸ πουλιὰ πετοῦσαν στὸν ἀέρα μὲ κρεμασμένες τὶς φτεροῦγες, κανένα ἄλλο πλάσμα δὲν φαινόταν πουθενὰ ἕνα γύρω ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ἀγελάδες—ποὺ κι' αὐτὲς ἦταν ἀποκοιμισμένες.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Τὸμ διψοῦσε γιὰ ἐλευθερία ἢ τουλάχιστον γιὰ κάτι ἐνδιαφέρον ποὺ νὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ περάσῃ τὶς φρικτὲς καὶ βαρετὲς αὐτὲς ὧρες. Ἔχωσε τυχαῖα τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ τὸ πρόσωπό του ἀστραφε ἀπὸ ἀγαλλίαση. Εἶχε πετύχει τὸ κουτὶ μὲ τὸ τριζόνι. Ἔβγαλε τὸ ζωάκι ἀπὸ τὸ κουτὶ καὶ τὸ ἄφησε ἀπὸ πάνω στὸ θρανίο. Τὸ κακόμοιρο τὸ πλασματάκι θἄστραφτε ἴσως μόλις ξεκίνησε, χαρωπὸ νὰ φύγῃ, μὰ ἡ σκληρὴ εἱμαρμένη, σὲ μορφὴ μιᾶς καρφίτσας ποὺ κρατοῦσε ὁ Τὸμ στὸ χέρι του, στάθηκε μπροστά του, τοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο καὶ τὸ ἀνάγκασε ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνση.

Δίπλα στὸν Τὸμ καθόταν ὁ ἐπιστήθιος φίλος του καὶ ἐπειδὴ τραβοῦσε κι' αὐτὸς τὰ ἴδια μαρτύρια, ποὺ ὑπέφερε πρωτήτερα ὁ Τόμ, ἔδειξε ἀμέσως βαθὺ καὶ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ τὴ διασκέδαση ποὺ ἔκοβε τὴν μονοτονία. Ὁ ἐπιστήθιος αὐτὸς φίλος ἦταν ὁ Τζόε Χάρπερ. Τὰ δύο παιδιὰ ἦταν ἀχώριστοι φίλοι καὶ σύμμαχοι ὅλη τὴ βδομάδα, καὶ ἀσπονδοι ἐχθροὶ τὸ Σάββατο, στὸ πεδίον τῆς μάχης. Ὁ Τζόε ἔβγαλε κι' αὐτὸς μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ πέτο τῆς μπλούζας του κι' ἄρχισε νὰ γυμνάζῃ κι' αὐτὸς τὸν αἰχμάλωτο μὲ τέχνη. Τὸ παιχνίδι γινόταν ὅλο καὶ πιὸ συναρπαστικὸ στὸ τέλος ὅμως εἶπε ὁ Τόμ, ὅτι ὁ ἕνας ἔμπαινε διαρκῶς στὴ μέση καὶ ἐμπόδιζε τὸν ἄλλον κι' ἔτσι κανεὶς δὲν γουστάριζε τὸ τριζόνι μὲ τὰ σωστά του. Ἔτσι ἔβγαλε τὴν πλάκα του καὶ χάραξε στὴ μέση της μιὰ ἴσια γραμμή, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

—Ἔτσι, εἶπε, πρόσεχε τώρα· ὅσο τὸ τριζόνι βρίσκεται ἀπὸ τὸ δικό σου μέρος θὰ παίζῃς ἐσὺ μαζί του κι' ἐγὼ θὰ τὸ ἀφήνω ἥσυχο. Ὅταν ὅμως σοῦ ξεφύγῃ καὶ ἔρθῃ ἀπὸ τὴ δική μου τὴ μεριὰ δὲν θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πειράξῃς, ὥσπου νὰ μοῦ τὸ σκάσῃ κι' ἔρθῃ πάλι σὲ σένα. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα. Ἄρχισε, ἐμπρός.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ τὸ τριζόνι εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸν Τὸμ καὶ πέρασε τὸν ἰσημερινό. Ὁ Τζόε τὸ παίδεψε γιὰ λίγα λεπτὰ κι' ὕστερα τὸ ἄφησε νὰ περάσῃ στὸν Τόμ.

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ γινόταν κάθε τόσο. Ἐνῶ τὸ ἕνα παιδὶ προσπαθοῦσε μὲ ἀγωνία νὰ κρατήσῃ τὸ τριζόνι πρὸς τὴ δική του μεριά, τὸ ἄλλο παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία τὰ καμώματά του. Καὶ τὰ δυὸ κεφάλια ἦταν σκυμμένα μαζὶ πάνω ἀπὸ τὴν πλάκα καὶ δὲν εἶχαν νοῦ γιὰ τίποτε ἄλλο γύρω τους. Στὸ τέλος καὶ τὸ ἴδιο τὸ τριζόνι φάνηκε πὼς βρισκόταν στὸν ἴδιο ἐκνευρισμὸ καὶ στὴν ἴδια ἀγωνία ποὺ βρίσκονταν τὰ παιδιὰ καὶ ἔκανε σὰν τρελλὸ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ Ρουβίκωνα καὶ ὁ Τὸμ ἑτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ τὸ παιχνίδι, ὁ Τζόε μὲ τὴν καρφίτσα του γύριζε κατὰ μέσα τὸ κεφάλι τοῦ τριζονιοῦ κι' ἔτσι τὸ ἀνάγκαζε νὰ μένῃ ἀπὸ τὴ δική του τὴ μεριά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΜΑΡΤΙΟΣ

Εὐαγγελίζου, ἡ χαρὰ μεγάλη!
Ποὺ σὲ λατρεία σὲ καλεῖ!
Πές μου λοιπὸν ποιὰ χώρα ξέρεις ἄλλη,
Ποὔχει τὴν Ἄνοιξη τριπλή;

Στὴν Παναγιὰ ὁ Ἄγγελος κομίζει
Τὴν Ἄνοιξη κάθε καρδιᾶς!
Τοῦ Γερμανοῦ τὸ Λάβαρο χαρίζει
Τὴν Ἄνοιξη τῆς Λευτεριᾶς!

Ἄνθη παντοῦ! πανηγυρίζει ἡ Φύσις!
Ἡ Ἄνοιξη μοσχοβολεῖ!
Στὸν κόσμο μιὰν Ἑλλάδα θ' ἀπαντήσῃς,
Νἄχῃ τὴν Ἄνοιξη τριπλή!

ΦΑΚ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΝΕΟ «ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΠΑΙΔΙ» ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΙΑ

Στὸ Παρίσι, τὸν περασμένο μῆνα, ἄνοιξε μιὰ ἔκθεση ζωγραφικῆς, καὶ οἱ εἰκόνες, ποὺ εἶχαν ἐκτεθεῖ σ' αὐτήν, ἦταν ἔργα ἑνὸς ζωγράφου μόλις ὀκτὼ ἐτῶν ἂν ἀγαπᾶτε, τοῦ νεαροῦ Γάλλου Γεράρδου Σεγκέρ. Ὅλα τὰ παιδιὰ ζωγραφίζουν σ' αὐτὴ καὶ σὲ μικρότερη ἀκόμη ἡλικία. Μὰ εἶναι σπάνιο τὰ ἔργα τους νὰ φθάνουν στὴ δημοσιότητα, νὰ παρουσιάζουνται σὲ ἰδιαίτερη ἔκθεση, καὶ νὰ ἐπαινοῦνται μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια ἀπὸ ὅλους τοὺς σοβαροὺς κριτικούς.

Ὡς τόσο ὁ μικρὸς αὐτὸς ζωγράφος δὲν εἶναι μοναδικὸ φαινόμενο. Θαυμαστὰ παιδιά, enfants prodiges ὅπως τὰ λένε οἱ Γάλλοι, ὑπῆρξαν σ' ὅλους τοὺς τόπους καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ διακρίθηκαν σὲ ὅλες τὶς τέχνες καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐπιστῆμες.

Χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ φθάσουμε ὥς τὴν ἀρχαιότητα—ἴσως κι' ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Φειδίας νὰ ὑπῆρξαν θαυμαστὰ παιδιά, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐγγυηθῶ — δίχως λοιπὸν νὰ πᾶμε τόσο πίσω, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρουμε τὸ μεγαλύτερο πνεῦμα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος τὸν Γάλλο φιλόσοφο καὶ μαθηματικὸ Βλάσιο Πασκάλ. Σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν ὁ Πασκὰλ εἶχε ἀνακαλύψει μόνος του ὅλα τὰ πρῶτα θεωρήματα τῶν μαθηματικῶν ὥς τὸ αἴτημα τοῦ Εὐκλείδου (οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ σᾶς θὰ τὸ ξέρουν), σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν ἔγραψε μιὰ διατριβὴ γιὰ τὶς κωνικὲς τομὲς καὶ κατὰ τὴν ἴδια ἡλικία κατασκεύασε μιὰ ἀριθμομηχανή.

Τὸν ΙΗ' αἰῶνα τὸ θαυμαστὸ παιδὶ ποὺ κατάπληξε τὸν κόσμο ἦταν ὁ Βόλφγκανγκ Μόζαρτ. Αὐτὸς εἶναι στ' ἀλήθεια μοναδικὸ φαινόμενο γιατὶ ἦταν νήπιο ἀκόμη ὅταν πρωτοφάνηκε ἡ μουσικὴ μεγαλοφυΐα του. Σὲ ἡλικία ἕξ ἐτῶν ἔπαιζε τόσο θαυμάσια πιάνο, ὥστε ὁ πατέρας του ἀποφάσισε νὰ κάμῃ μιὰ περιοδεία στὴν Αὐστρία μαζί του καὶ μὲ τὴν μικρούλα ἀδελφή του, ποὺ κι' αὐτὴ ἦταν πολὺ καλὴ πιανίστρια.

Τόσο μεγάλος ἦταν ὁ θρίαμβος τῶν δυὸ παιδιῶν, ποὺ τὸν ἄλλο χρόνο ὁ πατέρας τους τὰ πῆγε ὥς τὸ Παρίσι, περνώντας ἀπὸ τὴ Βυρτεμβέργη, τὴ Μαγεντία, τὴ Φραγκφούρτη καὶ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Γερμανίας. Στὸ Παρίσι, ὁ μικρὸς Μόζαρτ ξετρέλλενε ὅλον τὸν κόσμο καὶ πρῶτα πρῶτα τὴν Γαλλικὴ Αὐλή. Σὲ ἡλικία ἕντεκα ἐτῶν εἶχε συνθέσει δυὸ μικρὲς ὄπερες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ «Βαστιανὸς καὶ Βαστιανή», θεωρεῖται ἀριστούργημα καὶ παίζεται στὰ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ κόσμου.

Τριάντα χρόνια ἀργότερα ἡ ἐμφάνιση ἑνὸς ἄλλου θαυμαστοῦ παιδιοῦ ἔμελλε νὰ πλουτίσῃ τὸ ἐπιστημονικὸ πάνθεο τῆς Γαλλίας μ' ἕνα μεγάλο ἀκόμη πνεῦμα. Τὸ 1775 σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ Λυών γεννήθηκε ὁ Ἀνδρέας Ἀμπέρ. Πέρσυ ποὺ γιορτάσθηκε ἡ ἑκατονταετηρίδα τοῦ θανάτου του εἴχαμε γράψει πολλὰ γι' αὐτόν. Ἐδῶ ἀρκεῖ μονάχα νὰ τονίσουμε ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ ἔφθασε στ' ἀνώτερα ἀκαδημαϊκὰ ἀξιώματα, ποὺ δίδαξε τὴν ἀνάλυση καὶ τὴ μηχανικὴ στὸ Γαλλικὸ Πολυτεχνεῖο, τὴν γενικὴ καὶ πειραματικὴ φυσικὴ στὸ Πανεπιστήμιο, τὴ φιλοσοφία στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή, δὲν φοίτησε ποτέ του σὲ κανένα σχολεῖο. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο, ἐντούτοις εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μὴν τὸ παίρνετε ὅμως ἐπάνω σας οἱ τεμπέληδες. Τὸ παιδὶ αὐτὸ μορφώθηκε μόνο του μὲ τὸ διάβασμα καὶ μὲ τὴν ἔρευνα καὶ—αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναφέρουμε—χάρις στὸν πατέρα του, ποὺ βλέποντας τὴν ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα τοῦ γιοῦ του νὰ φανερώνεται μόλις ἔμαθε νὰ συλλαβίζῃ, τὸν ὡδήγησε μιὰ μέρα στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Κολλεγίου τῆς Ἁγ. Τριάδος στὴ Λυών. Ἐκεῖ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ βιβλιοθηκαρίου, κατεβρόχθισε κυριολεκτικῶς τὶς σοφὲς πραγματεῖες τοῦ Ἑλβετοῦ μαθηματικοῦ Μπερνουγέ. Σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν ὁ Ἀμπὲρ διάβαζε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση τὰ «Στοιχεῖα διαφορικοῦ λογισμοῦ»!

Λίγο ἀργότερα ἀπ' τὸν Ἀμπὲρ φανερώθηκε κι' ἕνα ἄλλο θαυμαστὸ παιδί, ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ποὺ γι' αὐτὸν πρωτοβγῆκε ὁ χαρακτηρισμὸς enfant prodige. Καὶ τὸ 1836 ὁ ζωγράφος Σασσερνὼ ἔκανε τὴν πρώτη του ἔκθεση στὸ Παρίσι σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἀ, θὰ πῆτε, μ' αὐτὸς ἦταν πιὰ μεγάλος! Ἀξίζει ὅμως νὰ τὸν ἀναφέρουμε γιατὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποὺ παρουσίασε: «Ἡ κατάρα τοῦ Κάϊν» καὶ «Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου» κρίθηκαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πὼς ἦταν ἀριστουργήματα καὶ βρίσκονται σήμερα στὰ μεγαλύτερα Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης.

Ἔχει κι' ἡ Ἑλλὰς ὅμως τὰ θαυμαστὰ παιδιά της, καὶ μάλιστα σύγχρονα. Ὁ γνωστὸς μουσικὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου Λώρης Μαργαρίτης ἔδινε συναυλίες σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν καὶ ἡ Ρένα Κυριακοῦ, ἡ περίφημη πιανίστρια ποὺ θριαμβεύει σ' ὅλες τὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης, εἶναι σήμερα μόλις δεκαεπτὰ ἐτῶν κι' ἔκανε συνθέσεις δικές της ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πέντε ἐτῶν μωρό.

Ἕνα ὅμως πρέπει νὰ ξέρετε. Πῶς γιὰ νὰ μείνῃ ἔνδοξο ἕνα θαυμαστὸ παιδὶ πρέπει καὶ ὅταν μεγαλώσῃ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν φήμη ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν μικρό. Γιατὶ ἀλλοιῶς μένει μόνον σὰν ἕνα περίεργο φαινόμενο καὶ σὲ λίγο ξεχνιέται ἐντελῶς. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀναπαύεται κανεὶς στὶς δάφνες του, εἴτε πρώιμες εἶναι εἴτε ὥριμες, ἀλλὰ μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐργασία νὰ φροντίζῃ νὰ τὶς διατηρῇ πάντα δροσερές.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

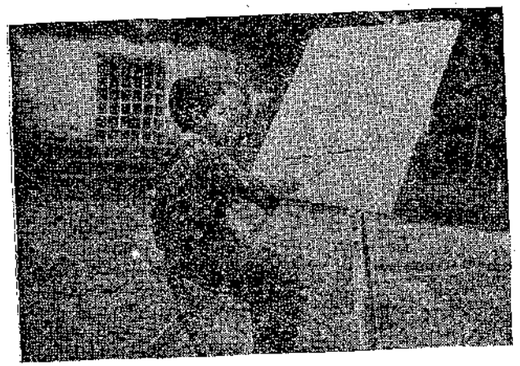

Ὁ Γεράρδος Σεγκὲρ ζωγραφίζει.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Οὔτε ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω, ἔκανε σκεπτικὸ τὸ κοριτσάκι. Τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἀπὸ μπροστὰ βλέπει σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο καὶ κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς τὰ πίσω παράθυρά του ἀντικρύζουν τὸ φτωχόσπιτό μας.

— Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε εἶναι πὼς ὁ φίλος μας ἐμελέτησε τὰ κατατόπια ἀπὸ πρίν, μουρμούρισε ὁ δημοσιογράφος. Μήπως τυχὸν ἡ θεία σου αὐτὲς τὶς μέρες...

Ἡ μικρούλα δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀποτελειώσῃ.

— Ὁ κύριος ποὺ ἦρθε νὰ νοικιάσῃ τὸ δωμάτιο τῆς θείας μου! φώναξε χτυπώντας τὸ μέτωπό της. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπ' αὐτόν.

— Ποιὸς κύριος; ἔκαναν μαζὶ ὁ Καζιμὶρ καὶ ἡ Γκρέτα

Ἡ Ἀνναμπέλλα διηγήθηκε ἐκεῖνα ποὺ ξέρουμε καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ ὑποψήφιος νοικάρης, ἀφοῦ περιεργάσθηκε ὁλόκληρο τὸ σπίτι, χάθηκε καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά.

— Εἶσαι βέβαιη πὼς βγῆκε καὶ στὸ μπαλκόνι; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

—Ναί, μοῦ τὸ εἶπε ἡ θεία μου. Καὶ μοῦ εἶπε μάλιστα πὼς κάθησε ἐκεῖ ἀρκετὴν ὥρα καὶ τῆς εἶπε πὼς τὸ μπαλκόνι τοῦ ἀρέσει καὶ θὰ βγαίνῃ ἐκεῖ τὰ βράδυα γιὰ νὰ παίρνῃ δροσιά.

— Τότε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἐσὺ ὅμως, Ἀνναμπέλλα, γιατὶ δὲν ἦρθες ἀμέσως νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα αὐτά; ἔκανε ὁ Καζιμὶρ μὲ αὐστηρὸ ὕφος.

— Δὲν φανταζόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ, ἔκανε δειλὰ ἡ καϋμενοῦλα, κοκκινίζοντας ὥς τὰ μαλλιά.

— Στὴν περίσταση αὐτὴν καὶ τὸ πιὸ παραμικρὸ περιστατικὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴ σπουδαιότητα. Ἂν τύχῃ καὶ παρατηρήσῃς τίποτε τὸ ἀσυνέθιστο, νὰ ἔρθῃς ἀμέσως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα, τούτη τὴ φορὰ δὲν σᾶς εἰδοποίησα γιατὶ δὲν ἤξερα...

— Καλά, τὴν ἔκοψε ὁ δημοσιογράφος, ἂς μὴ χάνουμε τώρα τὸν καιρό μας γιὰ ὅ,τι δὲν ἔγινε. Ἂς σοῦ χρησιμεύσῃ μονάχα αὐτὸ γιὰ παράδειγμα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ σηκώθηκε.

— Τόσο γρήγορα φεύγετε; ρώτησε ἡ Γκρέτα.

— Ναί, ἀπάντησε. Βιάζομαι νὰ πάω νὰ κάνω μιὰ μικρὴ ἔρευνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Καθισμένη μπροστὰ στὸ παράθυρό της ἡ κυρία ντὲ Λεὸν ἔπλεκε μιὰ νταντέλλα μὲ κοπανέλλια. Τὰ χέρια τῆς δούλευαν ρυθμικὰ διασταυρώνοντας γοργὰ τὶς κλωστὲς καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ δὲν ἀκουγόταν παρὰ μονάχα ὁ ἐλαφρὸς κρότος τῶν κοπανελλιῶν. Ἔξαφνα, ἕνα κουδούνισμα ἔκανε τὴν καλὴ κυρία νὰ τιναχθῇ ἀπὸ τὴ θέση της.

Σηκώθηκε βιαστικά, ἀναρωτόντας τὸν ἑαυτό της ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶναι ἄραγε κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας στεκόταν ἕνας ψηλὸς ἄνδρας ποὺ δὲν τὸν γνώριζε καθόλου.

—Ἡ κυρία ντὲ Λεόν; τὴν ρώτησε, μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση.

Ἡ κυρία ἔκανε ναί, μὲ τὸ κεφάλι της. Ὁ ἄγνωστος τῆς συστήθηκε:

— Καζιμὶρ Κόστ, δημοσιογράφος. Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ ποὺ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ πληροφορία.

— Παρακαλῶ! Περᾶστε μέσα.

Τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι ὅπου βασίλευε ἀπόλυτο σκοτάδι καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὰ παραθυρόφυλλα.

— Καθῆστε σᾶς παρακαλῶ, εἶπε δείχνοντάς του μιὰ πολυθρόνα. Καὶ μιλῆστε ἐλεύθερα.

Οἱ τρόποι της ἦταν ἁπλοὶ κι' εὐγενικοὶ κι' ἔδειχναν τὴν κυρία τοῦ κόσμου, παρ' ὅλο τὸ πένθιμο ντύσιμό της. Τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἄλλοτε θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖο, εἶχε τώρα ἐπάνω του τὴ σφραγίδα τῆς λύπης, καὶ τὰ κατάλευκα μαλλιά της ἔρχονταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ δροσερὸ ἀκόμη δέρμα της, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι τὰ εἶχαν ἀσπρίσει οἱ θλίψεις καὶ ὄχι τὰ χρόνια.

Σύμφωνα μὲ τὸ σύστημά του ὁ Καζιμὶρ τὴν κοίταξε πρῶτα λίγες στιγμὲς ἐξεταστικὰ κι' ὕστερα τῆς μίλησε.

—Γιὰ νὰ εἶμαι ἀπόλυτα εἰλικρινὴς μαζί σας, τῆς εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς δηλώσω, ὅτι δὲν βρίσκομαι ἐδῶ ὡς δημοσιογράφος, ἀλλὰ ὡς μυστικὸς ἀστυνόμος.

Ἡ κυρία ντὲ Λεὸν τινάχτηκε τρομαγμένη.

— Μὴ φοβᾶστε, τὴν καθησύχασε ὁ Καζιμίρ. Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πρὶν δὲν θέλω ἀπὸ σᾶς παρὰ μιὰ μικρὴ πληροφορία. Πρόκειται γιὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος ποὺ εἶσθε ἡ ἰδιοκτήτριά του. Ἐπειδὴ τὸ νοικιάζετε ἢ τὸ πουλᾶτε, ἂν δὲν κάνω λάθος, μπορεῖ καθένας νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ. Λοιπὸν μήπως σᾶς παρουσιάστηκε κανένας ἐνοικιαστὴς αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἡμέρες;

— Μάλιστα, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη κυρία. Ἤρθε ἕνας κύριος δυὸ ἢ τρεῖς φορές. Φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ τὸ νοικιάσῃ, μὰ δὲν ξαναπαρουσιάστηκε.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ περιγράψετε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὅσο τὸν θυμᾶσαστε;

Ἡ κυρία ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικὴ γιὰ νὰ θυμηθῇ καλύτερα τὴ μορφὴ τοῦ ἀγνώστου.

—Ἂν τὸν ἔβλεπα θὰ τὸν γνώριζα ἀμέσως, ἀλλὰ νὰ τὸν περιγράψω δὲν

«— Μὴ νομίζῃς πὼς θὰ κοιμηθῇς στὴν κάμαρά σου!».
(Σελ. 112, στ. α'.)

εἶναι καὶ τόσο εὔκολο. Ἀπ' ὅ,τι θυμᾶμαι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μᾶλλον κοντός, φαλακρός, φοροῦσε ἕνα κουστοῦμι σταχτί, φαινόταν καμμιὰ σαρανταριὰ ἐτῶν καὶ εἶχε μιὰ περίεργη ξενικὴ προφορά.

— Δὲν παρατηρήσατε κανένα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό;

— Πῶς; Στὸ δεξὶ μάγουλο εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ βαθὺ σημάδι.

Ὁ Καζιμὶρ χαμαγέλασε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἱκανοποίησή του.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἀκριβῶς, συνέχισε, πόσες φορὲς ἦρθε στὸ σπίτι σας καὶ ποιὲς ἡμέρες;

—Ἤρθε τὴν περασμένη βδομάδα καὶ κοίταξε ὅλο τὸ σπίτι καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξαναρχόταν μιὰν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ καλύτερα. Ὕστερα ἦρθε ἄλλες δυὸ φορές. Μὰ ἐπειδὴ ἔχω δώσει τὸ κλειδὶ στὸν θυρωρό, δὲν τὸν συνώδευσα στὴν ἐπίσκεψή τοῦ σπιτιοῦ παρὰ τὴν πρώτη φορὰ μονάχα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν συνοδεύσατε, δὲν παρατηρήσατε τίποτα τὸ περίεργο στοὺς τρόπους του;

—Ὄχι, τίποτε.

— Θέλω νὰ πῶ δὲν σᾶς φάνηκε ὅτι περιεργαζόταν ὡρισμένα δωμάτια περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα;

— Τὸ δεύτερο πάτωμα ἔχει τὴν ἴδια ἀκριβῶς διαίρεση μὲ τοῦτο ἐδῶ. Δηλαδὴ ἔχει τρία δωμάτια ποὺ βλέπουν ἐμπρὸς στὸν μεγάλο δρόμο καὶ ἄλλα τρία πίσω ποὺ βλέπουν στὴ μικρὴ βεράντα ἑνὸς ἄλλου κτιρίου πίσω μας. Ὁ κύριος ἐκεῖνος παραπονέθηκε ὅτι ἡ βεράντα αὐτὴ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δικοῦ μας. Τὸν βεβαίωσα ὅμως ἐγὼ ὅτι ἐκτὸς ἀπ' τὶς πρῶτες πρωινὲς ὧρες δὲν βγαίνει ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς διπλανοὺς σ' αὐτὴ τὴ βεράντα καὶ ἔτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν ἐνοχλοῦν οἱ γείτονές μας.

— Τὸν ἔπεισαν ἄραγε αὐτὰ ποὺ τοῦ εἴπατε;

— Τὸ φαντάζομαι, γιατὶ δὲ μοῦ ξανάκανε πιὰ λόγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Καζιμὶρ σώπασε καὶ ἔμεινε σκεπτικός.

— Ξέρετε ὅτι σήμερα, τὸ πρωί, πρὶν ἀπὸ τὶς ὀκτὼ ὁ κύριος αὐτὸς βρισκόταν στὸ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος; ρώτησε ἐξαφνα.

— Σήμερα τὸ πρωί; Ὄχι, δὲν τὸ ἤξερα. Θὰ ρωτήσουμε ὅμως τὸν θυρωρὸ καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς πῇ. Θὰ τὸν φωνάξω ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

— Μπράβο, Κωστάκη, πάντα εὐγενικὸς καὶ καλὸς εἶσαι.

«Ἐφημερίδεεεεες!»

— Ὁ Κωστάκης, κορίτσια, ὁ Κωστάκης! ἐλᾶτε ν' ἀκούσουμε τὴ γλυκειὰ φωνούλα του καὶ νὰ τὸν δοῦμε!

— Μπά! εἶναι δέκα ἡ ὥρα κι' ὅλα; Πότε πέρασε καλὲ ἡ ὥρα;

Καὶ ἡ γειτονιὰ μὲ τὸν ἔρχομὸ τοῦ Κωστάκη πληροφοριόνταν πὼς ἦταν δέκα ἡ ὥρα.

Τόσο τακτικὸς ἦταν ὁ Κωστάκης ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγουν λίγα λεπτά. Ἔτσι καὶ ἡ γειτονιὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ ρολόϊ. Τὸ πρωὶ περνοῦσε στὶς 10 καὶ τὸ βράδυ στὶς 9.

. . . . . .

Ὁ πράκτορας, τὸ ἀφεντικό του, ἔβλεπε τὴ μεγάλη κατανάλωση ποὺ ἔκανε ὁ Κωστάκης, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία. Εἶχε κιἄλλους ἐφημεριδοπώλες μὰ τόση πούλησῃ κανεὶς δὲν ἔκανε. Κράτησε λοιπὸν τὸν Κωστάκη στὸ πρακτορεῖο.

Σὰν νὰ κακοφάνηκε λίγο τοῦ Κωστάκη ὁ περιορισμός. Παιδὶ αὐτὸ ἤθελε τὴν ἐλευθερία του, τὸ τρέξιμό του, τὸν καθαρό του ἀέρα· μὰ τί νὰ ἔκανε; Δέχτηκε τὴ νέα του θέσῃ, μὲ σιωπὴ καὶ μὲ ὑπομονή. Ἡ ψυχή του ἔλεγε πολλά. Τὸ μυαλό του ἔτρεχε πάντα στ' ἀδερφάκια του. Τώρα ἔπαιρνε καὶ μισθό.

Καὶ στὴ νέα του θέσῃ ὁ Κωστάκης δούλευε μὲ ὄρεξη· κι' ἐδῶ ἤξερε τὴ δουλειά του.

Μόλις ἔβλεπε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο, μὲ σιγανὴ καὶ νόστιμη φωνή, θόμιζε τὴν ἐφημερίδα.

— Βραδυνή, τὸ Ἔθνος!

Ὁ κόσμος ποὺ δὲν ἦταν μαθημένος ν' ἀκούῃ μιὰ τόσο γλυκειὰ καὶ λεπτὴ παιδικὴ φωνή, ξαφνιάστηκε τὴν πρώτη φορά. Κι' ἀφοῦ τοῦ θόμιζε τὴν ἐφημερίδα του, ἄλλαζε δρόμο πρὸς τὸ πρακτορεῖο.

Μὰ κι' ὁ Κωστάκης εἶχε καταλάβει πὼς ὁ κόσμος πάντα βιάζεται καὶ πάντα ξεχνᾶ, ἐπίμονα διαλαλοῦσε τὸ πνευματικό του ἐμπόρευμα. Μόλις ἔβλεπε κανένα νὰ ἀλλάζῃ δρόμο, ἀμέσως ἔτρεχε πρῶτος αὐτὸς μέσα στὸ πρακτορεῖο καὶ μὲ ματιὲς κρυφὲς καταλάβαινε τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἤθελε ὁ ἀγοραστής. Τὴν ἐτύλιγε καὶ τὴν ἔδινε μὲ μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισῃ καὶ ἕνα εὐγενικὸ εὐχαριστῶ.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔβλεπαν τόσο περιποιητικὸ τὸν Κωστάκη ἐθαύμαζαν τὴν ἐξυπνάδα του. Καταλάβαιναν ὅτι ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ φύσῃ ὁ Κωστάκης, γεννημένη γιὰ τὸ ἐμπόριο. Ὑπεστήριζαν λοιπὸν τὸ πρακτορεῖο γιὰ χάρῃ τοῦ εὐγενικοῦ Κωστάκη.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλοι τὸ καταλαβαίνομε. Σὲ λίγα χρόνια ὁ πράκτορας ἀνάθεσε ὅλη τὴ δουλειὰ τοῦ πρακτορείου στὸν Κωστάκη, ἂν καὶ εἶχε δυὸ δικά του παιδιά, μεγαλύτερα μάλιστα ἀπὸ τὸν Κωστάκη.

Ἡ μητέρα του πιὰ δὲν ξενόπλενε οὔτε καὶ ξενοδούλευε ἀφοῦ ἀπόκτησε τέτοιο προστάτη τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν της. Ἔπαψε νὰ κλαίῃ ἡ ἄμοιρη καὶ ξανάρθε ἡ χαρὰ καὶ ἡ γαλήνη στὴν ψυχή της, ποὺ ἔβλεπε τὰ παιδάκια της νὰ μεγαλώνουν κάτω ἀπὸ μιὰ τέτοια προστασία. Τότε κατάλαβε πὼς ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει κανένα νὰ χαθῇ.

Γ. ΑΝΑΣΗΣ

ΕΝΑΣ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

Τὴ Μπεμπέκα τὴ ρωτᾶνε: Τί φορᾶς;
Λὲς δὲ βλέπουνε πὼς εἶναι μασκαρᾶς!

Δὲ φοράει στὸ κεφάλι ἕνα χωνί;
Δὲν τὴ βλέπουν πανταλόνι νὰ φορῇ;

Καὶ σὲ μπλούζα, πανταλόνι καὶ χωνί,
Μὴ δὲ βλέπουν τὰ χρυσὰ τὰ κουδουνάκια;

Ποῦχει μέσ'στὴ μέση κάθε της κουμπί;
Ἢ θαρροῦνε πὼς περνᾶνε προβατάκια;

Καὶ δὲ βλέπουν τάχα τί μεγάλα ποῦναι
Τὰ κουμπιὰ τὰ μαῦρα ποῦχει ἡ φορεσιά;

(Στὰ ματάκια ἂν τὴν κυττάξουνε, θὰ δοῦνε
Νᾶναι στρογγυλώτερ' ἀπὸ τὰ κουμπιά...)

Κόκκινο τῆς βάψαν καὶ τὸ μαγουλάκι·
Κι' ἔγινε ἡ Μπεμπέκα φέτος παλιατσάκι...

Ἔτσι ἂς πάψουν νὰ ρωτᾶνε: Τί φορᾶς;
Ἔχουν μάτια. Βλέπουν. Εἶναι μασκαράς!

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ

ΑΛΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ καὶ ἕναν καιρὸ ζοῦσαν ἕνας βασιλιὰς καὶ μιὰ βασίλισσα, μὰ δὲν χαίρουνταν τὰ μεγαλεῖα τους, γιατὶ ἦταν πικραμένοι ἀπὸ τὸν μεγάλο καῦμὸ ποὺ δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδί, καὶ ὁ λαός τους ἀκόμη στενοχωριόταν πολὺ γι' αὐτό.

Στὸ τέλος, μερικοὶ γκρινιάρηδες ἄρχισαν νὰ σπέρνουν ζιζάνια, πὼς ἔπρεπε νὰ ξεθρονιάζαν τοὺς ἄκληρους βασιλιάδες τους.

«Σούς-πούς», ἀπὸ στόμα σὲ αὐτὶ κι' ἀπὸ αὐτὶ σὲ στόμα, ἔφτασαν τὰ σχέδια τους καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ βασιλιᾶ.

Ἐκεῖνος τὰ χρειάστηκε καὶ μαζὶ μὲ τὰ παρακάλια ποὺ ἔκανε ἀπὸ καιρὸ στὸ Θεὸ νὰ παιδοκομήσῃ ἡ βασίλισσα, ἐσκέφθηκε νἀβρισκε ἕνα νεογέννητο παιδάκι, νὰ τὸ παρουσιάσῃ γιὰ διάδοχό του καὶ ἔτσι νὰ στερεωθῇ στὸ θρόνο του.

Ἔβαλε τότε τοὺς παλατιανούς του νὰ λένε στὸν κόσμο πὼς ἡ βασίλισσα θὰ παιδοκομοῦσε σύγκαιρα.

Ὕστερα εἶπε μὲ πόνο τὸ μυστικό του σὲ κάποιον πιστό του ὀπασπιστὴ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ εὕρισκε μὲ κάθε τρόπο τὸ παιδί, γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ τάχα θὰ γεννοῦσε ἡ βασίλισσα.

Ἐδῶ ἡ τύχη ἐβοήθησε πολύ, γιατὶ ὁ ὀπασπιστής του βρῆκε καὶ τοῦ πῆγε στὸ παλάτι ἕνα ἀγόρι, ποὺ μόλις γεννήθηκε πέθανε ἡ μάννα του, καὶ ἐκεῖνο τὸ παρουσίασε πὼς τὸ ἔκανε ἡ βασίλισσα.

Αὐτὴ τὴ γέννησῃ τὴν γιόρτασε τὸ παλάτι μὲ τραπέζια, χοροὺς καὶ ξεφάντωσες πολλές, μὲ καλεσμένους ὅλο τὸ λαό του, ποὺ διασκέδασε καὶ εὐχαριστήθηκε πολὺ γιατὶ τὸ βασιλειό τους ἀπόχτησε διάδοχο.

Ὅταν τὸ ξένο παιδὶ ἔκλεισε τὰ τρία χρόνια, ἡ βασίλισσα παιδοκέμισε στ' ἀληθινὰ μιὰ κόρη.

Ἄλλα γλέντια, ἄλλες χαρές, ἄλλα τραπέζια καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ἐχάρηκαν ὁ βασιλιὰς μὲ τὴ βασίλισσα καὶ μὲ τὸ δίκιο τους.

Τὰ χρόνια περνοῦσανε, τὰ παιδιὰ μεγάλωναν μαζί, καὶ ἦταν πολὺ ἐξυπνα καλὰ καὶ ἀγαπημένα, μὰ τὸ ἀγόρι ἦταν τόσο καλόγνωμο καὶ καλόκαρδο, ποὺ ξεπερνοῦσε τὴ βασιλοπούλα σ' αὐτὲς τὶς χάρες.

Γι' αὐτὸ ἡ βασίλισσα ἄρχισε νὰ τὸ ζηλεύῃ καὶ ἤθελε νὰ τὸ διώξουν ἀπὸ κοντά τους, γιὰ νὰ μείνῃ ὁ θρόνος στὴ βασιλοπούλα.

Τὸ εἶπε τοῦ βασιλιᾶ καὶ αὐτὸς τὸ παραδέχτηκε, μὰ ὅσο καὶ ἂν ἐκούρασε τὸ μυαλό του ζητῶντας τρόπο νὰ ξεφορτωθῇ τὸ παιδὶ ποὺ δὲν ἦταν δικό τους, δὲν τὸ κατόρθωσε καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ συμβουλευθῇ ἕνα σοφὸ μάγο ποὺ καθότανε σὲ μιὰ ἐρημιά.

Ἐντύθηκε σὰν πραμματευτὴς ἐξεκίνησε καὶ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε. Ὁ μάγος ἅμα τὸν εἶδε τὸν προσκύνησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλῶς τὸν πολυχρονεμένο μου βασιλιά.

— Λάθος κάνεις, ἐγὼ ὅπως βλέπεις εἶμαι πραμματευτὴς καὶ θέλω νὰ σὲ συμβουλευθῶ.

—Ἀμ' δὲ μὲ γελᾶς, εἶσαι ὁ βασιλιὰς τῆς τάδε πολιτείας καὶ ἦρθες ἐδῶ νὰ πάρῃς τὴ συμβουλή μου, πῶς νὰ ξεφορτωθῇς τὸ παιδὶ ποὺ ὅλοι τὸ νομίζουν γιὰ δικό σου καὶ εἶναι ψυχοπαῖδι.

— Τὴν ἀλήθεια λές, μὰ πῶς τὴν ξέρεις; τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς.

—Ἄμ τί ἐσπούδασα τόσα χρόνια διαβάζοντας στὰ ἄστρα; γι' αὐτὸ ὅμως ποὺ ἦρθες νὰ μὲ ρωτήσῃς, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα, τὸ ψυχοπαῖδι σου θἄρθῃ καιρὸς ποὺ θέλοντάς σου καὶ μή, θὰ πάρῃ τὴ κόρῃ σου γυναῖκα του καὶ θὰ ἀνεβῇ στὸ θρόνο σου, γιατὶ ἔτσι εἶναι γραφτὸ καὶ ὅτι εἶναι γραμμένο δὲν ξεγράφεται καὶ μόνον ὁ Θεὸς ὅταν θέλει ἀλλάζει τῆς μοίρας τὰ γραμμένα. Ὡς τόσο, γιὰ νὰ λείψῃ ἀπὸ κοντά σου, στεῖλε το νὰ πάῃ νὰ βρῇ τάχατες τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν τὰ γραμμένα ξεγράφονται. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ὑπάκουο, θὰ πάῃ γιὰ τὸ θέλημά σου, μὰ ξέρε το ἀπὸ τώρα, πῶς ὅσο καὶ ἂν λείψῃ, θἄρθῃ ἡμέρα ποὺ θὰ γυρίσῃ, καὶ ἂν ὦς τότε δὲν ἀλλάξῃ ὁ Θεὸς τὰ γραμμένα, σὺ ὁ ἴδιος χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζεις ποιὸ εἶναι, θὰ τὸ ζητήσῃς νὰ τὸ κάνῃς γαμπρό σου.

Ὁ βασιλιὰς τὸν εὐχαρίστησε, γύρισε στὸ παλάτι του καὶ εἶπε τῆς βασίλισσας τί ἔμαθε ἀπὸ τὸ μάγο.

Ὕστερα ἐφώναξε τὸ ψυχοπαῖδι του καὶ τοῦ ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἑτοιμαστῇ νὰ πάῃ νἀνταμώσῃ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν τὰ γραμμένα ξεγράφονται καὶ μόνο σὰν τὸ μάθῃ, νὰ γυρίσῃ νὰ τοῦ τὸ πῇ.

Τὸ παιδὶ ἀκούοντάς του καὶ χωρ'ς νὰ βαρυγκομήσῃ τοῦ εἶπε:

— Μετὰ χαρᾶς, ἀφέντη καὶ πατέρα.

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἔκανε ὁ βασιλιὰς τὶς ἑτοιμασίες ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὸ ψυχοπαῖδι καὶ δίνοντάς του καὶ πολλὰ λεπτά, τοῦ εἶπε νὰ πάῃ στὸ καλό.

Τὸ παιδὶ ξεκίνησε μὲ χαρὰ γιὰ τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του καὶ λυπήθηκε μόνο γιατὶ ξεχώριζε ἀπὸ τὴν ἀδερφή του ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε, μὰ κι' ἐκείνη ἔδειξε μεγάλη λύπη γιὰ τὸ χωρισμό τους.

Βγῆκε ἀπὸ τὴν πολιτεία, περπάτησε, περπάτησε μέρες καὶ βδομάδες σὲ ἐρημιές, ὦς ποὺ ἔφτασε σὲ μιὰ ἀκροδασιά.

Ἐκεῖ, εἶδε ἕνα γέρο ξυλοκόπο, νὰ πολεμᾷ βαρυαναστενάζοντας, νὰ ζαλωθῇ τὰ ξύλα ποὺ εἶχε κομμένα.

— Καλημέρα, σταυροπατέρα, τί κάνεις ἐδῶ;

— Ξύλα ἔκοψα νὰ τὰ πάω στὴν πολιτεία νὰ τὰ πουλήσω, μὰ βαρέθηκα πιὰ αὐτὴ τὴ δουλειὰ ποὺ τὴν κάνω ἀπὸ μικρός, ἐσὺ πῶς βρέθηκες ἐδῶ σὲ τέτοια ἐρημιὰ καὶ ποῦ πᾶς;

— Πάω γιὰ θέλημα τοῦ πατέρα μου, νὰ βρῶ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν ρωτήσω ἂν τὰ γραμμένα ξεγράφονται.

—Ἀ! καλό μου παιδί, ἅμα τὸν βρῇς, ρώτα τον καὶ γιὰ μένα, ὦς πότε θὰ βασανίζουμαι σὲ τούτη τὴ δουλειά, ἐγὼ ἐπεθύμησα νὰ πεθάνω καὶ νὰ ἡσυχάσω πιά.

Τὸ παιδὶ σὰν τὸν ἄκουσε ἔβγαλε χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ σημείωσε τὴν παραγγελία καὶ ἀφ' οὗ τὸν βοήθησε νὰ φορτωθῇ τὰ ξύλα του, τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ τράβηξε τὸν δρόμο του.

Πῆγε, πῆγε, πέρασε χῶρες, πολιτεῖες, βουνά, λαγγάδια, δάση καὶ ὕστερα ἀπὸ καιρό, μὰ δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ πόσο, στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα μοναστήρι ποὺ εἶχε σαράντα μοναχούς. Οἱ καλόγεροι ἀπόρησαν σὰν τὸν εἶδαν καὶ τοῦ εἶπαν:

—Ἐδῶ δὲν βρίσκεται οὔτε πουλὶ πετούμενο, σὺ πῶς ἦρθες καὶ ποῦ πᾶς; καὶ ὅταν τὸ παιδὶ τοὺς ἱστόρησε μὲ ἀθωότητα γιὰ ποιὸ σκοπὸ ταξείδευε, τὸ παρακάλεσαν νὰ ρωτήσῃ τὸν Χριστὸ καὶ γι' αὐτούς, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ χαρτάσουν ψωμί, ποὺ ὅλη μέρα δὲν κάνουν τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ ζυμώνουνε, νὰ φουρνίζουνε, νὰ ξεφουρνίζουνε καὶ ὅμως πάντα πεινᾶνε; Νά, ἀκόμη καὶ τούτη τὴ στιγμή, ξεφουρνίσαμε σαράντα ψωμιά, τὰ φάγαμε καὶ δὲν μᾶς ἔμεινε οὔτε μιὰ φέτα νὰ σὲ φιλέψουμε καὶ τώρα πάλι θὰ ξαναζυμώσουμε.

Τὸ παιδὶ ἔγραψε στὸ χαρτί του κάτω ἀπὸ τὴν παραγγελία τοῦ γέρου, τὸ ζήτημά τους καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε.

Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει μὰ τὰ κακὰ τῆς Μοίρας του ξωπίσω δὲν μεινέσκουν.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΡΥΦΕΣ ΧΑΡΕΣ

Κρυφὲς χαρὲς βαθειὰ κρυμμένες
Σὲ κάποια θύμησης γωνιά,
Παρηγοριὰ σ' ὧρες θλιμμένες,
Χάδι γλυκὸ στὴν ἀπονιά.

Κρυφὲς χαρές,— μαργαριτάρια
Χιλιάκριβα. σὰν κρίνα ἀγνά,
Ὁλάνθιστα ροδοκλωνάρια,
Στολίδια ἀγριόκηπου στερνά.—

Μὲ πόση σᾶς κρατῶ ἐπιμέλεια
Μακρυὰ ἀπὸ βέβηλες ματιὲς
Μὴν τύχη καὶ τἀκαρδα γέλια
Σβύσουν τὶς ἄσβυστες φωτιές. . .

Κρυφὲς χαρές, κεριὰ ἀναμένα
Σ' εἰκονοστάσι λατρευτό
Εὐλαβικὰ ἀφιερωμένα,
Φωχὸ κι' ἀνάξιο θυμιατό,

Κρυφὲς χαρὲς — φεγγαραχτίδες
Σὲ στοιχειωμένες σκοτεινιές,—
Χρυσόφτερες, δειλὲς ἐλπίδες
Θάλπος ἡλίου στὶς παγωνιές.

Εἶστε ἕνα γνώριμο ἐρημητήρι
Ποὺ μόνη τὸ κλειδὶ ἔχω γώ.
Καὶ σὰν ἡ σκέψη πιὰ ἔχει γείρει.
Σὰν χαρὲς ἄλλες νοσταλγῶ,

Παίρνω τὸ μονοπάτι πάλι
Ποὺ ξαναπῆρα ἄλλες φορὲς
Καὶ σὰν σὲ θεῖο προσκεφάλι
Γέρνω σὲ σᾶς, κρυφὲς χαρές. . .

Ἀγκάθι [Α]

ΟΙ ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Ἔφθασαν οἱ Ἀποκρηές.
Ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἄλλες γιορτὲς ἔφτασαν οἱ Ἀποκρηὲς γιὰ νὰ γεμίσουν χαρὰ τὶς καρδοῦλες τῶν παιδιῶν.
Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τώρα εἶναι χαρούμενοι.
Ἀπ' ὅλων τὰ στόματα ἀκοῦς ὁλοένα τὴν ἴδια μικρούλα φράση ποὺ ἐκφράζει τόσο ζωηρὰ τὸ νόημα.
—Ἔφθασαν οἱ Ἀποκρηές. Νάτες οἱ Ἀποκρηές! Ἄς βγοῦμε καὶ μεῖς νὰ χαροῦμε τὶς ἡμέρες αὐτές.
Ὅλα τὰ παιδιὰ χαρούμενα γυρνοῦν εὔθυμα στοὺς δρόμους καὶ μασκαρεμένα.
Τί δὲ βλέπει κανεὶς μπροστά του.
Σοβαρὰ πρόσωπα ποὺ παριστάναν μεγάλους ἄνδρες, πιεροττους ποὺ κάνουν ὅλους νὰ ξεσποῦν στὰ γέλοια, κουρελῆδες, κυρίες μὲ καινούργιες φορεσιὲς ἀνακατεμένους.
Παίζουν, χορεύουν, τραγουδοῦν, γελοῦν σὰν νευρόσπαστα χωρὶς νὰ ξέρουν κι' αὐτοὶ τὸ γιατί.
Γελοῦν γιατὶ εἶναι Ἀποκρηές, καὶ τραγουδοῦν:

Τὸ καρναβάλι
Ἦρθε καὶ πάλι
Νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὶς καρδιὲς
Σὲ μαγικὲς γλυκὲς βραδυές.

Τώρα τὰ παιδιὰ τρελλὰ ἀπὸ τὴ χαρά τους δὲν προσέχουν στὴ μαμὰ ποὺ ὅλο φωνάζει. Κι' ὅμως παρ' ὅλες τὶς φωνὲς χαίρεται ποὺ βλέπει τὸ παιδάκι της νὰ χοροπηδᾶ, χαίρεται γιὰ τὴ χαρά του καὶ τὴ συμμερίζεται κι' αὐτή.
Κι' ἂν ἀκόμα δῆ τὸ μικρό της νὰ πέφτῃ χάμω καὶ ν' ἀρχίζει τὰ κλάματα, τρέχει νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ μὲ χίλια παιχνίδια καὶ φιλιὰ τὸ κάνει πάλι νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὰ παιχνίδια του.
Αὐτὰ ἔχουν οἱ Ἀποκρηές.
Κανένας δὲν εἶναι λυπημένος.
Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ φτωχὰ παιδιὰ ποὺ στέκουν στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων χωρὶς νὰ μποροῦν καὶ κεῖνα νὰ διασκεδάσουν ὅπως θέλουν γιατὶ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ πουλοῦν κάρτες ἢ ἄλλα μικροπράγματα γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους.
Δὲν πρέπει λοιπὸν αὐτὲς τὶς ἡμέρες τῆς χαρᾶς νὰ τὰ βοηθήσουμε προσφέροντάς τους ὅ,τι μποροῦμε; Ἔ! τί λέτε καὶ σεῖς;

Γαλανομμάτα [Β]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΕΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ

Διογένης: Σὲ παρακαλῶ, Πολυδεύκη, ὅταν ἀνεβῆς στὴ γῆ — καὶ νομίζω πὼς αὔριο εἶναι ἡ σειρά σου — ἂν δῆς πουθενὰ τὸν *Μένιππο*—θὰ τὸν βρῆς δὲ στὴν Κόρινθο νὰ κοροϊδεύῃ τοὺς φιλοσόφους ποὺ μαλώνουν μεταξύ τους—νὰ τοῦ πῆς: «Μένιππε, σὲ προσκαλεῖ ὁ Διογένης ἂν κουράσθηκες νὰ γελᾷς μ' ὅσα συμβαίνουν στὴ γῆ, ἔλα στὸν Ἅδη γιὰ νὰ γελάσῃς περισσότερο. Στὴ γῆ βέβαια δὲν εἶναι πάντα σίγουρος πὼς θὰ γελᾶς, γιατὶ καθὼς λένε, ποιὸς ξέρει μ'ἀκρίβεια τὰ μετὰ τὴν ζωή. Ἐνῶ στὸν Ἅδη θὰ γελᾶς πάντα καὶ μάλιστα ὅταν βλέπεις τοὺς πλούσιους, τοὺς σατράπες καὶ τοὺς τυράννους, περιφρονημένους, ἄσημους ποὺ διακρίνονται μόνο ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὀδυρμούς, ἐπειδὴ θυμοῦνται ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν στὴ γῆ». Πές του αὐτὰ καὶ πές του ἀκόμη νἀρθῇ ἐδῶ ἀφοῦ γεμίσει τὸν τορβά του μὲ πολλὰ κουκιὰ ἢ μὲ κανένα αὐγὸ ἢ μὲ τίποτα ἄλλο.
Πολυδεύκης: Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλ' αὐτά, Διογένη. Ἀλλὰ περίγραψέ μου τον γιὰ νὰ τὸν γνωρίσω.
Διογένης: Εἶναι γέρος, φαλακρός, μ' ἕνα πανωφόρι γεμάτο τρύπες καὶ μπαλωμένο μὲ χίλια κουρέλια, γελᾶ δὲ πάντα καὶ κοροϊδεύει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς ὑπερήφανους ἐκείνους φιλοσόφους.
Πολυδεύκης: Μὲ τέτοια χαρακτηριστικὰ εὔκολα θὰ τὸν βρῶ.
Διογένης: Θέλεις νὰ σοῦ παραγγείλω καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους;
Πολυδεύκης: Παράγγειλέ μου· δὲν μοῦ κάνει κόπο.
Διογένης: Πές τους νὰ πάψουν τοὺς παραλογισμούς τους, τὰ μαλώματά τους γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄτοπα ποὺ διδάσκουν στοὺς νέους.
Πολυδεύκης: Μὰ θὰ μοῦ ποῦν πὼς εἶμαι ἀγράμματος κι' ἀμαθὴς ἅμα κατηγορήσω τὴ σοφία τους.
Διογένης: Καὶ σὺ πάλι πές τους ἐκ *μέρους μου* νὰ βάλουν τὶς φωνές.
Πολυδεύκης: Κι'αὐτὸ θὰ τοὺς τὸ πῶ.
Διογένης: Στοὺς πλούσιους δέ, φίλε μου, πὲς ἐκ μέρους μου ἐπίσης: Γιατὶ βασανίζεσθε μὲ τὸ νὰ λογαριάζετε τοὺς τόκους, μαζεύοντας τὰ τάλαντα ἐπὶ ταλάντων, ἐνῶ ὅταν σὲ λίγο θὰ κινήσετε γιὰ τὸν Ἅδη δὲ σᾶς χρειάζεται παρὰ μονάχα ἕνας ὀβολός;
Πολυδεύκης: Ὅλα θὰ τοὺς τὰ πῶ.
Διογένης: Πὲς ἀκόμη καὶ στοὺς ὄμορφους καὶ δυνατούς, τὸν Μέγελλο ἀπ' τὴν Κόρινθο καὶ τὸν παλαιστὴ Δαμόξενο, ὅτι ἐδῶ σὲ μᾶς δὲν ὑπάρχουν οὔτε ξανθὰ μαλλιά, οὔτε χαρούμενα ἢ μαῦρα μάτια, οὔτε κοκκινάδι στὸ πρόσωπο, οὔτε δυνατὰ νεῦρα οὔτε γεροὶ ὦμοι. Ἀλλ' ὅλα εἶναι μιὰ σκόνη, κρανία χωρὶς ὡραιότητα ὅπως λέν.
Πολυδεύκης: Οὔτε αὐτὸ μοῦ κοστίζει ἂν τὸ πῶ.
Διογένης: Καὶ στοὺς ζητιάνους, γιατὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀναθεματοῦν τὴν τύχη τους — πές τους νὰ μὴ κλαῖνε, καὶ νὰ μὴν ἀγανακτοῦν. Διηγήσου τους πὼς ἐδῶ ὑπάρχει ἰσότης καὶ πὼς θὰ δοῦν τοὺς πλουσίους τῆς γῆς ὅμοιους μ' αὐτούς. Ἂν θέλῃς μάλιστα μάλωσε ἐκ μέρους μου καὶ τοὺς Σπαρτιάτες γιατὶ πολὺ παρέλυσαν.
Πολυδεύκης: Μὴ λὲς τίποτα γιὰ τοὺς Σπαρτιάτες γιατὶ δὲν τ' ἀνέχομαι, ὅσα μοῦ παράγγειλες γιὰ τοὺς ἄλλους θὰ τὰ πῶ.
Διογένης: Ἂς τοὺς ἀφήσουμε ἀφοῦ θέλεις, καὶ πὲς ὅσα σοῦ εἶπα γιὰ τοὺς ἄλλους.

Μικρὴ Καλλιτέχνις [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δασκάλα.—Γιατί ἄργησες, Τάκη; . . ποιὰ δικαιολογία ἔχεις;
Τάκης.—Δυστυχῶς, κυρία, ξέχασα νὰ ἑτοιμάσω καμιὰ γιατὶ ἤλπιζα ὅτι θὰ πρόφταινα νὰ ἔρθω πρὶν κτυπήσει ὁ κώδων.

Δοξασμένο Νησί

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Μαρτίου 1938

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασιν», διοργάνωσε διεξοδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράψουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντηση—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχουμαι γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω ὁ,τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

ΧΑΡΗΤΕ καὶ τὰ σημερινὸ δωδεκασέλιδο φυλλάδιο τοῦ Μάρτη. Πόσα ὡραῖα πραγματα ἔχει! Μόνο ποὺ ἡ Σελὶς Συνεργασίας εἶναι μονή, ἐνῶ στὰ δωδεκασέλιδα εἶναι συνήθως διπλή. Ἀλλὰ ξέρετε γιατί; Ἀπό . . . οἰκονομία. Δὲν λαβαίνω πολλὰ κομμάτια αὐτὲν τὸν καιρό, κι' ἂν ἐδημοσίευα σήμερα ὅλα τὰ καλά, δὲν θὰ εἶχα ἴσως γιὰ μιὰ Σελίδα τοῦ ἑπομένου. Τὸ ἀποθέσω στοὺς σχολικοὺς διαγωνισμούς. Ἀλλὰ τώρα ποὺ τελείωσαν ἐλπίζω νὰ λαβαίνω πολλὰ ὅπως πρῶτα.

Γράμματα πολλά! Ἀδύνατο νἀπαντήσω ἐκτενῶς οὔτε στὰ μισά. Γι' αὐτὸ σήμερα οἱ ἀπαντήσεις μου θὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸ σύντομες.

Ἀέγλη, αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου. Ἀλλὰ γιατὶ δὲν σοῦ εἶναι εὔκολο νὰ λαβαίνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς; Γιὰ τὰ μαθήματα;

Τσικό, κι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο σοῦ τὸ ἐνέκρινα. Εὐχαριστῶ τὸ *Σίφουνα* ποὺ μοῦ ἔκαμε μιὰ τόσο καλὴ φίλη. Ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς.

Παλιό μου *Μωραΐτικο Σταφύλι*, μὲ χαρὰ ἔλαβα τὸ γράμμα σου ποὺ μοῦ δίνεται πὼς θὰ ξαναμπῇς στὴν κίνησή μου. Ἡ βιογραφία τοῦ Ραμὼ εἶναι βέβαια πολὺ ἐνδιαφέρουσα· ἀλλὰ θὰ τὴν ἤθελα συντομώτερη καὶ γραμμένη σὲ τρόπο ποὺ νὰ μποροῦσαν νὰ τὴ διαβάσουν εὐχάριστα ὅλα τὰ παιδιά.

Δὲν τοξέρα, *Καστανόμαλλη*, πὼς πέρασες μιὰ τόσο μεγάλη ἀρρώστεια. Ἀλλὰ νὰ ποῦ ὁ Θεὸς σ' ἔκανε πάλι καλὰ καὶ σήμερα μοῦ γράφεις. Χαίρω πάρα πολύ! Γιὰ τὰ παλιά σου κομμάτια δὲν θυμοῦμαι τώρα, γιὰ τὸ νέο θὰ ἰδῆς. Χαιρετισμοὺς σ' ὅλους ἀπ' ὅλους.

Κεντρὶ καὶ Σπουργίτη, τί χαρά! Μὰ βέβαια πρέπει νὰ δράσετε καὶ νὰ διακριθῆτε στὴν κίνησή μου. Ὁ μπαμπάς σας, ὁ παλιός μου ἀγαπητὸς φίλος, ἄφησε ἐποχὴ σὰ διαπλασοπουλο. Νὰ τοῦ πῆτε πὼς εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἔχω τώρα καὶ τὰ παιδιά του.

Χαίρω, *Κόκκινη Γατούλα*, ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ ἐφετεινά μου μυθιστορήματα. Ἐλπίζω νὰ πάρῃ κι' ἡ ἀδελφούλα σου φευδώνυμο. Δὲν πειράζει ποὺ εἶναι μικρή, κι' ἄλλες στὴν ἡλικία της ἔχουν. Πές στὴ μαμμά, τὴν παλιά μου φίλη, πὼς πολὺ μὲ συγκίνησαν τὰ καλὰ λόγια ποὺ ἐπρόσθεσε στὸ γράμμα σου.

Ταυρομάχε, γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικό σου δὲν θυμοῦμαι τώρα, τὸ ἄλλο τὸ ἔλαβα καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ὤ, ἡ πιὸ «κατάλληλη ὥρα» γιὰ νὰ χαιρετοῦσες τὸν κ. Παπαδόπουλο ἦταν στὴ γιορτή γιὰ τὰ 60 χρόνια.

Σαρὶ Βανέλ, σὲ συγχαίρω ποὺ εἶσαι φέτος ὁ πρῶτος στὴν τάξη σου. Συμφωνῶ ἀπολύτως πὼς οἱ Μ. Ἄγγελίες πρέπει νὰ εἶναι εὐπρεπεῖς (ὅταν τὸ παρακάνουν μάλιστα δὲν τὶς δημοσιεύω). Ἀλλὰ γιὰ νὰ βγαίνω τακτικὰ δωδεκασέλιδη, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς: ξεσπαθώνετε!

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γεγονὸς τέρο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρησή ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα *Ἀζιαντὲ*. Πές στὴ νέα μου φίλη πὼς δὲν εἶναι μικρὴ γιὰ νὰ μπῇ στὴν κίνηση. *Ἡ Βασίλισσα Νεφερτίτε* κ. χ. μόλις εἶναι δεκατεσσάρων χρονῶν. Ἔκανες πολὺ καλὰ ποὺ μοῦ ἔγραφες ὁλ' αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω. Εὐχαρίστως ὁ κ. Ξ. θὰ σοῦ γράψῃ στὸ βιβλίο.

Βεβαιότατα, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, κι' οἱ *Ἀσκήσεις* ποὺ δημοσιεύονται τώρα ἀπὸ συλλογὲς σταλμένες ἀπὸ πέρυσι, θὰ λογαριασθοῦν στ' Ἀποτελέσματα τοῦ 1938. Ἐξαιρετικὰ ὡραῖο τὸ σημερινό σου γράμμα μὲ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῶν 60 Χρόνων καὶ τὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο τοῦ Παύλου Νιρβάνα στὸν Πειραιά. Τὸ ἔδειξα καὶ στὸν κ. Ξ. ποὺ εὐχαριστήθηκε πολύ.

Ἔλαβα κι' ἕνα βιβλιαράκι μὲ διηγήματα γιὰ παιδιά, ποὺ ἐπιγράφεται: «Ἡ μητέρα λέει ἱστορίες» ὑπὸ *Ἀδαμαντίας Μαντούδη*. Εἶναι πολὺ ὡραῖο καὶ σᾶς τὸ συσταίνω. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχω στὸ γραφεῖο μου. Θὰ τὸ βρῆτε στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς σου, *Ἀρτανιέν*. Παρατηρῶ μόνο πὼς οὔτε οἱ ἐπιτυγχάνοντες πρέπει «νἀναπαύονται στὶς δάφνες τους», οὔτε οἱ ἀποτυγχάνοντες νὰ «ἐπισύρουν εἰρωνεῖες». . . Σὲ λίγο θἀρχίσουν τ' Ἀποτελέσματα τῶν Ἐκτακτων Διαγωνισμῶν, ὥστε νὰ τελειώσουν πρὶν ἀπὸ τὸ καλοκαίρι ποὺ θὰ προκηρυχθοῦν οἱ νέοι.

Μικρὲ Σωματοφύλαξ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Σοῦ ἐνέκρινα καὶ νέο σου φευδώνυμο κι' ἐξετέλεσα καὶ τὶς ἄλλες σου παραγγελίες. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά, κι' ἔνοια σου δὲν θὰ σὲ παραμελῶ, ὅπως ὁλῶςδιόλου τυχαῖα συνέβη πέρυσι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀντιθέσεις» τῆς *Μιτσούκο*. Γραμμένο ἄτεχνα καὶ ὑπερβολικά. Νὰ ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις ἀλλὰ πρέπει νὰ τὶς παρουσιάσῃ κανεὶς μὲ τέχνη γιὰ νὰ συγκινήσῃ. Γράφε πιὸ ἁπλὰ πράγματα, πιὸ ταιριαστὰ μὲ τὴν ἡλικία σου.— «Κυκλάμινα» τῆς *Κόκκινης Αὐτοκράτειρας*. Ἔχει πολὺ λυρισμό, πολλὰ ἐπίθετα ποὺ τὸ βαραίνουν. Πέρασε ἄλλωστε ἡ ἐποχή του.—Ἡ «Μάκινα» τοῦ *Καρδιτσιώτη*. Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ κομμάτια ὅπου κοροϊδεύουν τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς καθηγητές. Ἄλλωστε ὀστερεῖ πολὺ καὶ στὸ γράψιμο. «Σοφία γυρεύω» τοῦ *Νίκη Στέφανου*. Πολὺ φιλοσοφικό, σὲ μερικὰ μέρη ἀκατανόητο. Τὸ ἄλλο εἶχε παραπέσει καὶ δημοσιεύεται στὸ ἐρχόμενο φύλλο ἀφοῦ σβύστηκαν μερικὲς φράσεις ποὺ τραβοῦσαν πολὺ σὲ μάκρος. Ὁ *Ν. Σ.* γράφει ἀρκετὰ καλὰ ἀλλὰ ἔχει τάση στὴν πολυλογία καὶ στὸ νὰ ἀναλύῃ κάθε πρᾶγμα λεπτομερῶς. Αὐτὰ τὰ δύο ἐλαττώματα πρέπει νὰ τὰ καταπολεμήσῃ.—«Πρωτοχρονιὰ» τῆς *Τάμπολας*. Παράκαιρο, ἀλλὰ ὅπως δήποτε δὲν θὰ δημοσιευόταν γιατὶ εἶναι τόσο ἀπαισιόδοξο ὥστε μοῦ ἔκανε κατάληψη. Πρώτη φορὰ εἶδα παιδὶ νὰ ὑποδέχεται μὲ τέτοια ἀπαισιοδοξία τὸν καινούργιο χρόνο. Ἀντίκρυζε μὲ χαρά, αἰσιοδοξία καὶ θάρρος τὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται, *Τόμπολα*. Ἔχεις ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σου καὶ ἀπὸ σένα μόνον ἐξαρτᾶται νὰ μὴν εἶναι πληκτικὴ καὶ μονότονη, ἀλλὰ γεμάτη δράση καὶ ποικιλία.—«Πότε πότε» τοῦ *Μπετόβεν*. Λέξεις καὶ φράσεις κολλημένες χωρὶς καμμιὰ ἔννοια καὶ κανένα εἰρμό. Τεχνικῶς ὀστερεῖ πολύ, ἴσως ἡ τελευταία στροφή. Ἐντούτοις προτιμῶ νὰ βλέπω ποιήματα ἀτελέστερα ἀπὸ τὴν τεχνικὴ ἄποψη, ποὺ νὰ ἔχουν ὅμως κάποιο νόημα. Μὴν ἐπιβιώνετε σπάνιες εἰκόνες κι' ἐξεζητημένες φράσεις. Γράφετε ἁπλά, ὅπως αἰσθάνεσθε καὶ ὅπως βλέπετε. Τὸ ἁπλὸ εἶναι πάντα ὡραῖο.—«Σκόρπια Μικρὰ Μυστικά» τοῦ *Ντέτεκτιβ Φάντασμα*. Δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον.—«Τὸ Λαχεῖο» τῆς *Ἀνδαλούζας*. Τὸ θέμα χρειαζόταν κάπως καλύτερη ἀνάπτυξη· ἐπίσης ἡ γλῶσσα ἔπρεπε νὰ εἶναι πιὸ τεχνική.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Ἂν ἔχετε στεῖλει πρὶν καὶ δὲν τὸ εἴδατε ν' ἀναφέρεται σ' αὐτὴ τὴ στήλη ἢ νὰ δημοσιεύεται στὴ Σ. Σ. Σ. θὰ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο ἢ θὰ παρέπεσε καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ ξαναστεῖλετε. —Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὸς. Κόμης, ἀ. (Ἀντὶ τοῦ Κόμης Μοντεχρῆστος, ποὺ κατὰ λάθος ἐνεκρίθη στὸ 12ο φύλλο διὰ τὸν (ΣΤ) ἐνῶ ἐγκαίρως εἶχε ἀναγνωσθῆ στὸ 10ο φύλλο ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ κατόχου του).—*Ἀμλέτος* ἀ. (Χ) *Σιδηροῦς* Δούξ, ἀ. (ΜΚ). Ἀνναμπέλλα, κ. (ΚΑ). Ὄσσιρις, ἀ. (ΔΠ). Διάνα, κ. (...) Δικηγορίνα, κ. (ΝΡ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσοῦλαν Ἀβραὰμ* (δωδεκασέλιδα εἶναι μόνο τὰ πρῶτα τῶν μηνῶν, δηλαδὴ δώδεκα τὸ χρόνο, σὰν τὸ σημερινό· πολλὲς συνδρομήτριές μου γνωρίζω καὶ «στὸ πρόσωπο» ἀλλὰ ὄχι βέβαια ὅλες') *Νίκον Ἀσημῆν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Φραγκίσκον Ἰωαὴν* (ἔλαβα· πῶς πῆγαν οἱ διαγωνισμοί;) *Μάγκαν* (ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ Ὀδηγὸ περιμένω') *Παιγνιδάραν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα· γιὰ τὴν ἀργοπορία δὲν πειράζει· Σήματα δὲν ἔχω πιά, μοῦ ἐτελείωσαν· ἀργότερα ἴσως θὰ κάμω') *Εὐάνναν* (χαίρω γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ἔκαμες τόσο καλά! . . *Ὀρεσιβίαν* (ἔχεις δίκιο, παιδί μου, ἀλλὰ τί ἄλλο μπορεῖς νὰ κάνῃς παρὰ ὑπομονή;.. ἔπειτα παρηγορεῖ κι' ἡ ἐργασία· εἶδες τί

καλὰ ποὺ ἔγραψες στοὺς διαγωνισμούς ; αὐτὰ ποὺ λέει ὁ Ὀδηγὸς γιὰ τὰ κομμάτια δὲν ἰσχύουν πιά· τώρα μοῦ στέλνει καθένας ἀπὸ ἕνα, ὅταν θέλῃ, καὶ ἅμα μάθῃ τὴν τύχη του, μοῦ στέλνει ἄλλο καλὴ ἡ Μαγικὴ Εἰκών, κάποτε θὰ τὴ δημοσιεύσω)· ***Σαλωνίτισσαν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εἰκόνες ποὺ μερικὲς θὰ τὶς χρησιμοποιήσω· δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἡ ἔκθεσή σου θὰ ἦταν ἀπὸ τὶς καλύτερες·) ***Λευκὴν Πεταλούδαν*** (χαίρω πολύ· σοῦ τὸ ἐνέκρινα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Πυργιώτικο Μελανούρι*** (τὰ ἔλαβα ὅλα κι' εὐχαριστῶ· δὲν πειράζει ποὺ ἄργησες, ἀλλὰ τώρα ποὺ τελείωσαν οἱ διαγωνισμοί, θὰ μοῦ γράψῃς βέβαια συχνότερα·) ***Λουκίαν Γιαννακοπούλου*** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα, μὴν ἀνησυχῇς· ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· ἔτσι θὰ εἶσαι μιὰ καλὴ Διαπλασοπούλα ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖς·) ***Κρῆτες*** (αὐτὸ σᾶς ἐνέκρινα· χαίρω πολύ· ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ περιμένω· ***Λοχαγὸν Νερέϋφους*** (εὐχαριστῶ πολύ·) ***Κίτρινην Ἀράχνην*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση κι' ὅλες οἱ παλιὲς παραγγελίες ἔγιναν·) ***Φαέθοντα*** (τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ· γράφε μου·) ***Μέφιστον*** (εὐχαριστῶ καὶ χαίρω πολύ· ἔστειλα Ὀδηγὸ καὶ 4 τετράδια· τὴν ἔγκριση θὰ τὴν εἶδες·) ***Κλειὼ Σδούκου*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φροντίδα· ἔστειλα 5 τετράδια καὶ φυλλάδια· μὲ γειὰ στὸ καινούργιο σπίτι·) ***Φραούλαν*** (ὤ, δὲν ἀμφιβάλλω ! καὶ πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω ;) ***Κορυδαλόν, Ἀγκάθι*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20* Φεβρουαρίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Μαΐου.

168. Λεξίγριφος

Κάποια θεὰ ἑνώθηκε,
Μὲ μιὰ λεπτὴ κλωστὴ
(Αὐτὰ τὰ δύο μόνο),
Κι' ἀμέσως φανερώθηκε
Βασίλισσα γνωστὴ
Στοῦ Βυζαντίου τὸ θρόνο.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

169. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Ἕνα σύνδεσμο προφέρεις
Ὄχι ἅπαξ ἀλλὰ δίς,
Καὶ μιὰ ὀροσειρὰ ποὺ ξέρεις
θὰ ἰδῆς.

Ἀμφιτρυωνὶς

170. Ἀναγραμματισμὸς

Ποτὸ μεθυστικὸ
Στὴ γλῶσσα τὴν κοινὴ
Τὸ ἀναγραμματίζεις,
Κι' ἕν' ἀσιατικὸ
Γνωστό σου, στὴ στιγμή,
Βασίλειο ἀντικρύζεις.

Σίφουνας

171. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸ κοινότατη τροφή,
Μὰ γένους θηλυκοῦ ἂν γίνῃ,
Ἀπρόοπτα ἡ τροφὴ θαφανισθῇ,
Καὶ κάποια πόλις θὰ μᾶς μείνῃ.

Σάρλ Βανὲλ

172. Μωσαϊκὸν

Βουκουρέστη, Ἄγκυρα, Πράγα,
Σόφια, Ἀθήνα τέλος Δράμα
Ἀπὸ ἕνα δίνουν γράμμα,
Κι' ἄλλη μιὰ βαλκανικὴ
Πόλη κάνουν στὴ στιγμή.

Ξυπνητήρι

173. Κυβόλεξον

* * * * = Καρποφόρον δένδρον.
* * * * = Καθ' ὕπνους.
* * * * = Πολεμικὴ κραυγή.
* * * * = Ἀρχαῖος θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σιδηροῦν Κράνος

174—178. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :
χάος, θέρος, καθώς, θύρα, Ἀμαζών.

Πικροδάφνη

179—181. Λογοπαικτικαὶ Ἐρωτήσεις

1.— Τί γίνεται ἡ γύρις ἂν πέσῃ σὲ πανί ;

2.— Τί γίνεται μιὰ σφαῖρα ἂν σκεπασθῇ μ' ἀτμό ;

3.— Τί κάνει καὶ τὸ σίδηρο πάνω σὲ δρόμο ἂς πέσῃ ;

Μάγκας

182. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ δεύτερα καὶ τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δύο πόλεις τῆς Γαλλίας.

1, Ἀρχαῖον ὅπλον· 2, Πόλις Θεσσαλική· 3, Ἀρχαῖος λυρικός· 4, Υἱὸς τῆς Γῆς, γίγας· 5, Μέρος τοῦ σώματος· 6, Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

183—185. Φύδην-Μύδην

1. πούεδε ρέδαβσω.—2. νεθὸ σουέβ.—3. ληττὼγς κτεράι.

Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις

186. Γρῖφος

ιν ις
ιν ιν ις ις
ιν ιν ιν
ιν ιν ις ις
ιν ις

δόμη κρᾶ !

Σιδηροῦν Κράνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 51.

622 Πίπιζα (πί, Πίζα).— 623. Μίδας (μή, δά;).—624. Κύθνος-κύκνος.—625. Ὁ κόπος, ἡ κώπη.—626.

Κ Ω Σ
Κ Ρ Η Σ
Κ Ω Ν Ο Σ
Κ Υ Κ Ν Ο Σ
Κ Υ Ψ Ε Λ Ο Σ
Κ Α Ρ Κ Ι Ν Ο Σ
Κ Α Λ Ο Γ Η Ρ Ο Σ
Κ Ο Π Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ

627. ΙΣΠΑΝΙΑ (Σπα, πανίς, Ἀσπασία, ναί). — 628—632. Διὰ τοῦ Λ : ***λύρα, λαύρα, λάθος, ἕλος, φόλος***—633. **Κάλλιο γνώση δίχως γρόσι, παρὰ γρόσι δίχως γνώση.— 634. *Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λασῦ*** (εἰς χῖ σμ, οὐί, ἀγᾶ, πῖ, Τούλα, οῦ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'— 231]

Εὐάννα, Τὸ *kurban bayram* πέρασε ὅπως καὶ τὸ *cheker*, μὰ τὸ μεγαλύτερο γιὰ μένα θὰ εἶναι τὴ μέρα ποὺ θὰ γνωριστοῦμε κι' ἀπὸ κοντά.

Λεϋλᾶ

[ΑΗ'— 232]

Τούλα, τὸ γράμμα σου σίγουρα θὰ χάθηκε. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ γράψω στὴ Δ)σι τῆς Ἀλίκης. Τί κάνει ἡ Μαίρη ; Δὲ γύρισε στὴν Κρήτη φέτος ; ***Νινέττα***

[ΑΗ'— 233]

Μόννα-Βάννα, ὁ Thibaut πρὶν ἔρθει ἐκεῖ σὲ σᾶς, ἦρθε στὴν Πόλη.

Νινέττα

[ΑΗ'— 234]

Παρακαλῶ θερμὰ τὰ Διαπλασόπουλα νὰ μὲ συγχωρήσουν ἂν καθυστερήσω ν' ἀπαντήσω εἰς τὰ Μ.Μ. καὶ τὰς ἐπιστολάς των.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΑΗ'— 235]

Χρυσόθεμις = Σοῦλα Παπαγεωργίου ***Ἀζιαντέ***, ἀπήντησα· ἔλαβες ; γράψε καθαρώτερην διεύθυνσιν· σὲ ποιόν ν'ἀπευθύνεται τὸ γράμμα ; ***«Κ 33»***

[ΑΗ'— 236]

Λεϋλά, εἶπαμε ὅτι ἐπιτρέπεται γιὰ τὸ ***δημοψήφισμα*** νὰ ψηφίσῃ ἕνας τὸ ἴδιο ψευδώνυμο ἕως 5 φορές. Περιμένουμε λοιπὸν διὰ ἀγγελίας τὴν τροποποίησιν τῶν ὑπολοίπων ψήφων σου.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'— 237]

Βιργίλιε, εὐχαριστῶ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορῶ νὰ ἀλληλογραφήσω.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΗ'—238]

Γειά σας Διαπλασόπουλα. Εἰσερχόμενος σήμερα στὴν κίνηση, χαιρετῶ ὅλους-ες, ἀλληλογραφῶ ἰδίως μὲ Μεγάλην Τάξιν, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ γιὰ ἀνάμνησιν Διαπλασιακῆς μας ζωῆς. Γράψτε πρῶτοι. Δ)σις : Καν Πατρούλαν· Κώτσου, διὰ Σ.Σ.Σ. ὁδὸς Παγασῶν 37, Βόλον.

Μικρὸς Κόμης

[ΑΗ'—239]

Ἐνδοξος Ναυαρχίς, πιστεύω νὰ ἔχῃς μετανιώσῃ καὶ τὸ πάθημα νὰ σοῦ ἔγινε μάθημα. ***Κυανῆ Ἀκτῆ***

[ΑΗ'—240]

Κατάσκοπε 33, μήπως παρέπεσε τὸ γράμμα μου ; Ρούμπη Κῆλερ, ἔλαβα κι' ἔστειλα. ***Ἀζιαντὲ***

[ΑΗ'—241]

Λεϋλά, Πριγκήπισσα Οὐγκέτ, Νινέττα, Ἰνδιάνα, Μελέκ, Κεριμάν, Νερμὶν τί γίνεσθαι ; Ἀπήντησα. ***Ἀζιαντὲ***

[ΑΗ'—242]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Κυρίως Δούκα Ὀλιγκαντώ. Δ)σις: Σταῦρον Σωκράτους, Κιβώτιον 104, Λεμεσὸν Κύπρου. ***Σιδηροῦς Δοῦξ***

[ΑΗ' 243)

Κατάσκοπε 19 σοῦ λέγομεν κατηγορηματικῶς ὅτι οὔτε ὁ Φρέντερικ Μάρς =Βότσης, οὔτε ὁ Βίλλυ Φρίτς = Βότσης, οὔτε Φρέντυ Μπαρτόλεμυ=Βότσης καὶ τέλος οὔτε Ἀδόλφος Βόλμπρυχ=Βότσης.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΑΗ'—244]

Εὐάννα, δὲν σὲ ἀποκλείομεν τοῦ ***δημοψηφίσματος***, διότι ἴσως τὸ παρεξηγήσουν τὰ διαπλασόπουλα, νομίζοντας ὅτι φοβούμεθα τὴν ***ἐπιτυχίαν*** σου.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—245]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, πρωτομπαίνοντας εἰς τὸ εὐγενικὸ Σαλονίκι σας, χαιρετῶ ὅλες-ους. Ὁποια-ος ἀπὸ σᾶς θέλει ν' ἀποκτήσῃ ἕναν εἰλικρινῆ καὶ καλὸ φίλο δι' ἀλληλογραφίας, ἂς γράψῃ στὴν κάτωθι διεύθυνσι : Dimitri Pyromenon, Benha Egypte. ***Ὄσσιρις***

[ΑΗ'—246]

Κοσμοκράτωρ, μαμουδάκι τοῦ λουτρου (τυπογραφικὸ λάθος τὸ μαϊμουδάκι) σημαίνει ***κατσαρίδα***, ὅπερ καὶ εἶσαι. ***Λεϋλᾶ***

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία σας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλο.

Τύποις Ξ. Σεργιάδου